

BLACK

στο Κοινωνικό Έργο

τεύχος 03
καρτίς αυτισμο

OUT

αντιεξουσιαστική επιθεώρηση, θεσσαλονίκη, Ιούλιος 2005

PRENEZ VOS DÉSIRES
POUR LES RÉALITÉS
LES ENRAGÉS

editorial editorial editorial editorial editorial

Prenez Voz Desirs Pour Des Realites

(να πάρουμε τις επιθυμίες μας για πραγματικότητα)

Δειά βήματα στη διαύγηση των επιθυμιών. Μέσα στην ιστορία και πέρα από αυτήν. Μικρές εκρήξεις οργής για τα χρόνια που περάσαν ανάθελα κι ανέραστα. Για τη ζωή, τα όνειρα και τις επιθυμίες που τουφεκίστηκαν ανερευθρίαστα στο βωμό του κέρδους και της μισαλλοδοξίας. Μια περιπλάνηση στα δαιδαλώδη μονοπάτια της κοινωνικής αμφισβήτησης. Σκόρπιες εικόνες από τους δρόμους που χάσαμε και από τους δρόμους που βρίσκουμε. Ένα άλμπουμ ζωντανών στιγμών που

Τους τελευταίους 5 μήνες σημειώθηκαν αλλεπάλληλες συμμοριτικές επιθέσεις φασιστικών ομάδων απέναντι σε μεμονωμένα άτομα κινούμενα στον (ή περί τον) αντιεξουσιαστικό και αριστερό χώρο, καθώς και απέναντι σε κοινωνικά-πολιτικά στέκια. Η συχνότητα των επιθέσεων και η ένταση τους (στις περισσότερες των περιπτώσεων οι φασίστες χρησιμοποίησαν μαχαίρια) δημιουργεί πολλά ερωτηματικά γύρω από τη σκοπιμότητα και τους εμπνευστές των επιθέσεων. Είτε τα χτυπήματα αυτά υποδείχτηκαν από την αστυνομία, είτε ήταν για λόγους «τιμής» των σκατών που έχουν στο κεφάλι οι φασίστες, το ζήτημα της απάντησης τους ανέκυπτε σε μια πολιτική βάση. Το σπάσιμο του κλίματος τρομοκρατίας που επιδιώκταν να καλλιεργηθεί γύρω από τους χώρους (στέκια, καταλήψεις) και τις δραστηριότητες του αντιεξουσιαστικού χώρου και η εδραίωση του κεκτημένου της δημόσιας πολιτικής δράσης, σε δρόμους και πλατείες. Πέρα από τις απαραίτητες κλωτσιές, οι φασίστες έπρεπε να χτυπηθούν εκεί που δεν μπορούν να αντιδράσουν, στο ορατό κοινωνικό πεδίο.

Κομμάτι λοιπόν αυτής της απάντησης, τόσο στους φασίστες όσο και στο κράτος δόθηκε την Πέμπτη 19 Μαΐου στην Αθήνα σε διαδήλωση που καλέστηκε από αναρχικούς, αντιεξουσιαστές, αυτόνομους και ακροαριστερούς και στην οποία συμμετείχαν 2500 άτομα. Με κεντρικό σύνθημα «κράτος, ΜΜΕ, παρακρατικοί, όλα τα καθάρματα δουλεύουν μαζί», η πορεία διέσχισε κεντρικούς δρόμους της πόλης και κατέληξε στα προπύλαια, στέλνοντας ένα ηχηρό μήνυμα πως ούτε η κρατική, ούτε η παρακρατική τρομοκρατία μπορεί να λυγίσει τον αγώνα για την ελευθερία.

Για το αν οι φασιστικές ομάδες έχουν χρησιμοποιηθεί από τις δεξιές και σοσιαλιστικές κυβερνήσεις για να κάνουν τη «βρώμικη δουλειά», εκεί που η τσιμπίδα του νόμου θα λερωνόταν ανεξίτηλα εάν άγγιζε, δεν τίθεται καν σαν ζήτημα. Για το αν οι φασιστικές ομάδες δρουν με την ανοχή και ενίοτε με την επικρότηση και συνδρομή της αστυνομίας, ούτε αυτό τίθεται σαν ζήτημα. Οι σχέσεις τους είναι δεδομένες. Από την άλλη δεν πρέπει να αποκλείεται και το ενδεχόμενο, κομμάτια αυτών των παρακρατικών οργανώσεων να αυτονομούνται και να δρουν ανεξάρτητα, αλλά όχι ενά-

την ιστορία με ένα γιασεμί.

Άρωμα Μαγιού στις σελίδες του τεύχους που κρατάτε, κι ας μπήκε καλοκαίρι. Ο απόηχος των οδοφραγμάτων του Γαλλικού Μάη κι ο απόηχος της κουστωδίας των πολύχρωμων φορητών του Euroday στο Μιλάνο. Οι κραυγές των λυσσασμένων για πραγμάτωση των επιθυμιών και τα σαλπίσματα των πρεκάρων ενάντια στην επισφαλή ζωή. Τα ξυλωμένα λιθόστρωτα της Καρτιέ Λατέν και η πρεκαριόπολη των chainworkers.

Φτιάξαμε ένα κύκλο, βάλαμε στο κέντρο τις επιδιώξεις, και κάτσαμε όλοι τριγύρω. Ο Άγιος Πρεκάριος κι οι 100.000 άυλοι της Πρωτομαγιάς στο Μιλάνο, η Marija και η Tina που διοργάνωσαν το αναρχοφεμινιστικό φεστιβάλ στη πόλη των Σκοπίων κι οι έκ-φυλες που μετέφεραν την εκεί εμπειρία τους στο χαρτί, ο κύριος Γιώργος που μας εμπιστεύτηκε το κείμενο για τον Γαλλικό Μάη, οι καταστασιακοί και το πρόταγμα για επαναστατικοποίηση της καθημερινής ζωής, η πρωτοβουλία ενάντια στα μεταλλαγμένα τρόφιμα και η αντίσταση στην κυριαρχία του ανθρώπου πάνω στη φύση, ο Βασιλάκης κι η μικρή του ανατρεπτική κομπίνια για να μην πάει στο στρατό, οι 2.500 της αντιφασιστικής πορείας στην Αθήνα και ο αγώνας ενάντια τρομο(παρα)κρατία, ο σύντροφος Bahoz κι ο αγώνας της αξιοπρέπειας απέναντι στη μικροψυχία των γραφειοκρατών. Όλοι, όλες, όλα σε ένα κύκλο. Με την πορεία από την περιφέρεια στο κέντρο, αμφίδρομη και αναδραστική.

ντια στις υποδείξεις κράτους και αστυνομίας, πάντα βέβαια με τη σιγουριά της ατιμωρησίας, τουλάχιστον όσο αφορά το νομικό κομμάτι αυτής.

Οι φασίστες όμως ούτε μόνοι τους είναι ούτε και κοινωνικά απομονωμένοι. Τα ιδεολογήματα του ρατσισμού και της ξενοφοβίας που προεβέδουν και όταν τους αφήνουμε ελεύθερο χώρο προπαγανδίζουν και θέτουν σε πρακτική εφαρμογή, βρίσκονται διάχυτα στην ελληνική κοινωνία αγγίζοντας όλο το φάσμα της. Από τη δεκαετία του '90 και μετά ο νεοελληνικός ρατσισμός είχε και έχει συγκεκριμένους στόχους αλλά και εξίσου συγκεκριμένους σκοπούς να εξυπηρετήσει. Στόχο αποτελούν οι ξένοι εργάτες και κυρίως αυτοί από την αλβανία και ο σκοπός δεν είναι άλλος από την εξασφάλιση και τον έλεγχο της φθηνής και πειθαρχημένης εργασίας την οποία αυτοί «προσφέρουν» και τόσο χρειάζονται τα μεγάλα αλλά και τα μικρότερα αφεντικά. Ο ρατσισμός αποτελεί το ιδεολογικό υπόβαθρο της πιο στυγνής εκμετάλλευσης, την νομιμοποιεί και ταυτόχρονα διαχωρίζοντας αυτούς που την υφίστανται σε «ντόπιους» και «ξένους» εξασφαλίζει την διατήρησή της.

Από κει και πέρα το ζήτημα του ρατσισμού και της ξενοφοβίας βρίσκεται σε ευθεία συνάρτηση από το ιδεολόγημα του πατριωτισμού, το οποίο με τη σειρά του βασίζεται σε ένα μεγάλο ψέμα. Αυτό της πατρίδας, το οποίο προτάσσεται σαν ιδανικό από όλο το φάσμα των κοινοβουλευτικών κομμάτων. Η λεπτή γραμμή που διαχωρίζει την «αγάπη προς την πατρίδα», από «το μίσος προς το ξένο, το διαφορετικό», είναι εύκολο να εξαυλωθεί υπό το πρίσμα στρεβλών ερμηνειών της κοινωνικής πραγματικότητας. Στο κόσμο της υποταγής, η γενικευμένη ανασφάλεια που επικρατεί σε όλους τους τομείς της καθημερινής ζωής, βρίσκει εύκολες διόδους διαφυγής εκεί όπου υποδεικνύεται από την κυρίαρχη προπαγάνδα. Ο φόβος βασι-

χυση ενός αντιεξουσιαστικού λόγου στο σώμα της κοινωνίας, κομμάτι της οποίας είμαστε κι εμείς, πέρα από τα στεγανά του πολιτικού μας χώρου. Δεν είμαστε πρεσβευτές ΤΗΣ άποψης κι ούτε επιθυμούμε να γίνουμε. Μας ενδιαφέρει μέσα από τη συλλογική αυτή κίνηση να αναδειχθούν πέρα από τα ζητήματα καθέ αυτά και προσωπικές δυναμικότητες, γι' αυτό κι επιμένουμε στη συνεισφορά κειμένων προς δημοσίευση από τρίτους (κε Θόδωρε, Σωκράτη, κε Γιώργο, Βαμ-Φακούλω ευχαριστούμε!).

Σε καμία περίπτωση δεν θέλουμε να γίνουμε δημοσιογράφοι ή αναμεταδότες ανατρεπτικών κινήσεων και ιδεών. Συμμετέχουμε σαν άτομα στον αγώνα ενάντια σε κάθε μορφή εξουσίας και αυτό είναι που μας διαχωρίζει από τα καθεστωτικά μέσα ενημέρωσης, που στόχος τους είναι η παραπληροφόρηση και ο έλεγχος της κοινής γνώμης - κοινώς η αποβλάκωση και η εξαπάτηση. Καθότι δεν αναγνωρίζουμε τους εαυτούς μας έξω από την αναπαραγωγή του συστήματος, όντας και εμείς κομμάτι αυτής της κοινωνίας, ο λόγος μας δε μπορεί παρά να πηγάζει και από τις δικές μας αντιφάσεις και προβληματισμούς, τις αντιφάσεις που η ίδια η κοινωνία έρχεται να αντιμετωπίσει ώστε κάποια στιγμή να τις ξεπεράσει και να κινηθεί προς μια ανατρεπτική κατεύθυνση. Μέσα στον βούρκο των διαρρηγμένων κοινωνικών σχέσεων αυτό που έχουμε να αναδείξουμε είναι οι στιγμές αντίστασης και ξεπεράσματος της απάθειας, του βολέματος και της συναίνεσης. Στιγμές που μόνο εμείς σαν υποκείμενα μπορούμε να δημιουργήσουμε, χωρίς διαμεσολαβητές, χωρίς καθοδηγητές, χωρίς αρχηγούς και κόμματα.

Θεωρούμε αυτονόητο πως ένα τέτοιο εγχείρημα κινείται όχι μόνο έξω αλλά και ενάντια σε κάθε μορφή πνευματικών δικαιωμάτων. Επομένως η αναπαραγωγή μέρους ή ολόκληρου κειμένου είναι ελεύθερη και επιθυμητή με την προϋπόθεση ότι αυτή δε θα χρησιμοποιηθεί από καθεστωτικά μέσα ενημέρωσης.

Το Black Out εκδίδεται σε 2.000 αντίτυπα και διανέμεται στους δρόμους της πόλης (στάσεις, λεωφορεία, πλατείες, κτλ), στις καταλήψεις Φάμπρικα Υφανέτ, Terra Incognita, Μαύρη Γάτα, αυτοδιαχειριζόμενο στέκι στην ιατρική, καθώς και σε επιλεγμένα σημεία της πόλης. Ένας περιορισμένος αριθμός αντιτύπων ταξιδεύει σε άλλες πόλεις και συναντά συντρόφους και φίλους σε αυτοδιαχειριζόμενα στέκια και καταλήψεις.

Τις όποιες απορίες/προτάσεις/κείμενα/σχόλια έχετε μπορείτε να τις στέλνετε στην ηλεκτρονική θυρίδα blackout@disobey.net ή να απευθύνεστε στη συντακτική ομάδα που συναντιέται κάθε βδομάδα στον χώρο της κατάληψης Φάμπρικα Υφανέτ.

Ίσως κάποιοι να θεωρήσουν κινδυνολογία ή Ταπλοϊστική αναγωγή το γεγονός ότι μέσα σε αυτή την θολή κοινωνική πραγματικότητα έχουν ερείσματα να αναπτυχθούν και οι πιο ακραίες μορφές του πατριωτισμού, όπως εκφράζονται από τις φασιστικές οργανώσεις και κόμματα. Η κοινή λογική όμως δεν μπορεί να δεχτεί ένα άκρο χωρίς να υπάρχει μια μέση. Η κυρίαρχη λαϊκίστικη ρητορεία ελάχιστα απέχει σε ουσία από την εθνικιστική φιλολογία των ακροδεξιών οργανώσεων και κομμάτων. Τα δε πρόσφατα «κατορθώματα του έθνους» επέδρασαν καταλυτικά στην τόνωση του εθνικού φρονήματος μιας κοινωνίας που μάταια προσπαθεί να βρει απαντήσεις στα αδιέξοδα της μέσα στους μύθους και την προπαγάνδα, καταναλώνοντας σύμβολα, σώβρακα, φανέλες, μπάλες και μικρόφωνα.

Δήμος & Λιάκος & Κούκος

ΠΟΡΕΙΑ ENANTIA ΣΤΑ ΜΕΤΑΛΛΑΓΜΕΝΑ

Στις 14 Μάη πραγματοποιήθηκε συγκέντρωση διαμαρτυρίας στην κεντρική πλατεία των Ψαχνών Ευβοίας και πορεία προς το εργοστάσιο της Σόγια Ελλάς ενάντια στην εισαγωγή μεταλλαγμένων ζωοτροφών από την εν λόγω εταιρεία.

Η Σόγια Ελλάς είναι ένα από τα μεγαλύτερα εργοστάσια ζωοτροφών και παραγωγής σογιέλαιου, από μεταλλαγμένους σπόρους σόγιας και καλαμποκιού, που διοχετεύονται σε όλη την ελληνική αγορά.

Η πρωτοβουλία της πορείας ήταν του δίκτυου οικοκοινότητας, ένα δίκτυο για την προώθηση των βιολογικών προϊόντων. Στόχος του δικτύου ήταν να ανακινήσουν το ζήτημα των μεταλλαγμένων και την επικινδυνότητά τους, ιδιαίτερα μετά την ενσωμάτωση της Ελλάδας στην ευρωπαϊκή νομοθεσία, που θεσπίστηκε μετά την άρση του Μορατόριουμ για τα μεταλλαγμένα

Στην πορεία συμμετείχαν συλλογικότητες και άτομα από Θεσσαλονίκη, Αθήνα και Εύβοια. Κατά την διάρκεια της συγκέντρωσης μοιράστηκαν κείμενα από τις συλλογικότητες, ενώ πραγματοποιήθηκε και μικροφωνική το προηγούμενο βράδυ από την αυτόνομη συντονιστική δράση ενάντια στην επιβολή προϊόντων βιοτεχνολογίας των πολυεθνικών.

Δεν έλλειψαν και οι προβληματισμοί από την μεριά των συλλογικοτήτων, είτε για την σκοπιμότητα του συμβολικού αποκλεισμού ή και της ίδιας της πορείας, εξαιτίας του μικρού αριθμού προσέλευσης (150 άτομα) στην συγκέντρωση και της ύπαρξης τηλεοπτικού καναλιού, δημιουργώντας ένταση μεταξύ των οργανωτών και διαφόρων ατόμων και ομάδων.

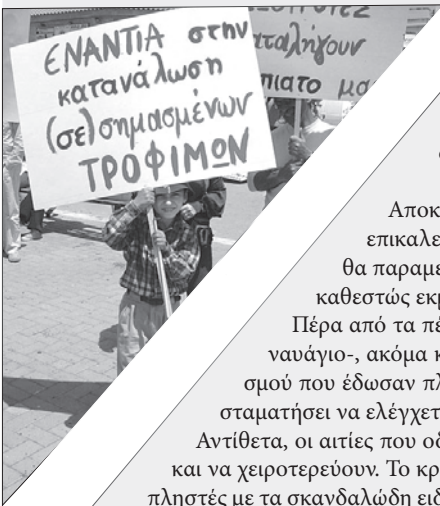
Πάντως η καλή θέληση από τους συμμετέχοντες και η ανάγκη επικοινωνίας σχετικά με το θέμα, ξεπέρασε τα διάφορα προβλήματα, δίνοντας την δυνατότητα να πραγματοποιηθεί η δράση. Παρόλα αυτά, πρέπει να σημειωθεί πως η στάση από την πλευρά της οικοκοινότητας απογοήτευσε τον περισσότερο κόσμο τόσο για την αδιαλλαξία του όσο και για το γεγονός ότι δεν κατάφερε να συγκεντρώσει ούτε όλα τα μέλη της στην πορεία που η ίδια καλούσε

Η πορεία και ο συμβολικός αποκλεισμός αν και μικρή σε μέγεθος και με όλα τα προβλήματα της, είχε μεγάλη σημασία καθώς λειτούργησε ενημερωτικά και προπαγανδιστικά για τους γενετικά τροποποιημένους οργανισμούς.

Λίγα λόγια για τα μεταλλαγμένα

Η έννοια της οικολογίας υποβαθμίζεται και περιορίζεται σε ένα χαρακτήρα πιο περιβαντολογικό και εναλλακτικό από τα μέσα (παρα)πληροφόρησης, αποσιωπώντας μεθοδικά την οποιανδήποτε κοινωνική και πολιτική σημασία της.

Με τον ίδιο τρόπο προπαγάνδας προσπαθούν τώρα να ανάγουν το ζήτημα των μεταλλαγμένων ως ένα διατροφικό ζήτημα ελά-

χιστης πολιτικής σημασίας, στο οποίο ο λαός καλείται να διαλέξει μεταξύ των ακριβών πιστοποιημένων βιολογικών προϊόντων και των μεταλλαγμένων φτηνών τροφών, που θα διατηθούν από τις «καλές και φιλόφρονες» πολυεθνικές. Αποκαλώντας όσους αντιστέκονται ως τεχνοφοβικούς και οπισθοδρομικούς και με όπλο τους την αγνοία των πολιτών, η κυβέρνηση για λογαριασμό των μεγάλων φαρμακευτικών και βιοτεχνολογικών εταιριών περνά νόμους που ελευθερώνουν την διακίνηση των γενετικά τροποποιημένων προϊόντων.

Ενάντια σε αυτή την υποκρισία πρέπει να αντισταθούμε με μηχανισμούς πληροφόρησης και προπαγάνδας. Οι γ.τ.ο και η βιοτεχνολογία γενικότερα αποτελούν το νέο σχέδιο της κυριαρχίας το οποίο έχει σαν στόχο τον έλεγχο του γενετικού υλικού, την πλήρη εξάρτηση των παραγωγών, τον έλεγχο της παγκόσμιας παραγωγής τροφής- με άλλα λόγια της ίδιας της ζωής.

Πρόταγμα μας δεν είναι η σήμανση προϊόντων, ούτε οι διορθώσεις στην νομοθεσία, άλλωστε όλα αυτά οδηγούν στον πράσινο καπιταλισμό, όπου κάθε ευαισθητοποιημένος πολίτης θα μπορεί να καταναλώνει οικολογία είτε αγοράζοντας βιολογικά προϊόντα είτε συμμετέχοντας- χρηματικά πάντα- σε περιβαντολογικές οργανώσεις, υποστηρίζοντας περιβαντολογικές ρυθμίσεις συμβατές με την μεγιστοποίηση του κέρδους και την παγκόσμιο καπιταλισμού.

Αντίθετα πιστεύουμε ότι:

- μόνο η συλλογική σκέψη και δράση μπορούν να δώσουν απαντήσεις και όχι οι εξατομικευμένες καταναλωτικές συμπεριφορές
- η κριτική στους Γ.Τ.Ο. εντάσσεται στη γενικότερη κριτική μας στη βιοτεχνολογία, μία από τις ισχυρότερες σήμερα τεχνολογίες της κυριαρχίας
- η κριτική μας στη βιοτεχνολογία είναι αδιαχώριστη από τη συνολικότερη κριτική και δράση μας ενάντια στον καπιταλισμό

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΝΕΚΡΟΥΣ ΤΟΥ ΣΑΜΙΝΑ ΔΕ ΦΤΑΙΕΙ ΤΟ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΙ ΟΙ ΕΦΟΠ-ΛΗΣΤΕΣ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ

Τεσεράμισι χρόνια μετά το ναυάγιο του Σαμίνα, τώρα που η οργή και η αγανάκτηση έχουν καταλαγιάσει, τώρα που η συλλογική μνήμη ακροβατεί στα όρια της λήθης, τώρα που ο «νομικός μας πολιτισμός» ξεδιπλώνει την βαθύτατα ταξική του διάσταση, η δίκη για το ναυάγιο ξεκίνησε στον Πειραιά λίγο πριν την παραγραφή των κατηγοριών. Όπως και στα χιλιάδες «εργατικά ατυχήματα» όπου κανείς δεν φέρει καμιά ουσιαστική ευθύνη, εκτός ίσως από τη «θεία πρόνοια», έτσι και για τους 81 ανθρώπους που χάθηκαν εκείνο το βράδυ, οι σοφοί δικαστές απεφάνθησαν ότι οι ενέργειες που οδήγησαν στο θάνατό τους ήταν πλημμέλημα, δηλαδή κάποιο σφάλμα, ένα παράπτωμα που διορθώνεται με χρηματική ή επανορθωτική ποινή!!!. Ωσάν να μην είναι δόλος η εξασφάλιση του μέγιστου κέρδους των εφοπλιστών αδιαφορώντας για το όποιο κόστος, συμπεριλαμβανομένης και της ανθρώπινης ζωής! [...]

Αποκρύπτεται έτσι ότι η ανθρώπινη ζωή μέσα σ' ένα σύστημα που διαρκώς την καταπατά (ενώ υποκριτικά επικαλείται την προστασία της) στο βωμό της εξυπηρέτησης των οικονομικών και πολιτικών συμφερόντων του, θα παραμείνει αναλώσιμη κι αδιάφορη. Όσο δεν υψώνονται κοινωνικές αντιστάσεις που αμφισβητούν συνολικά το καθεστώς εκμετάλλευσης και κυριαρχίας, τότε δεν έχουμε κανένα λόγο να εφησυχάζουμε.

Πέρα από τα πέντε μέλη του πληρώματος του Σαμίνα, -εξιλαστήρια θύματα ακόμα κι αν έχουν μερίδιο ευθύνης για το ναυάγιο-, ακόμα κι αν καταδικαστούν οι εκπρόσωποι της πλοιοκτητικής εταιρείας ή τα στελέχη του ελεγκτικού οργανισμού που έδωσαν πλαστά χαρτιά καταλληλότητας για το αξιόπλοο του σαπιοκάραβου, το αγαθό της μετακίνησης δεν θα σταματήσει να ελέγχεται από λίγους με μοναδικό σκοπό το κέρδος.

Αντίθετα, οι αιτίες που οδήγησαν στο τραγικό γεγονός του ναυαγίου όχι μόνο δεν εκλείπουν, αλλά συνεχίζουν να υφίστανται και να χειροτερεύουν. Το κράτος εδώ και δεκαετίες μεθοδεύει συστηματικά την άνευ όρων παράδοση των θαλασσών στους εφοπλιστές με τα σκανδαλώδη ειδικά προνόμια που απολαμβάνουν οι τσιφλικάδες της θάλασσας όπως οι φοροαπαλλαγές, οι αυξήσεις του ορίου ηλικίας των πλοίων, απαλλαγές των υπερήλικων σκαφών από προδιαγραφές ασφαλείας κ.ά. [...]

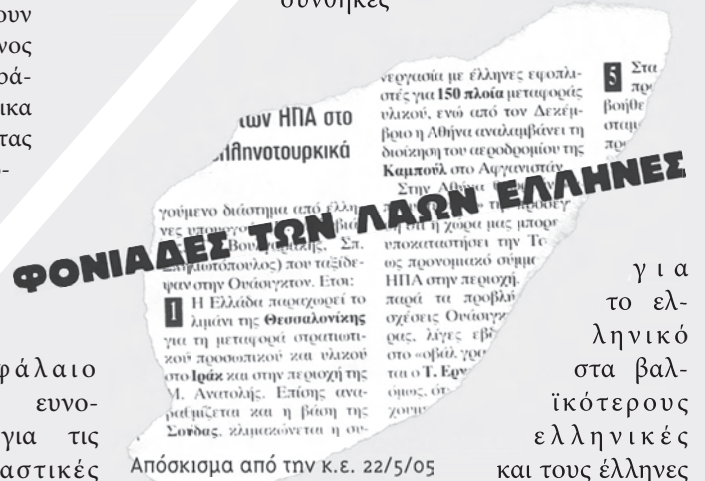
Πριν από σχεδόν πέντε χρόνια, στο ναυάγιο του Σαμίνα πνίγηκαν 81 άνθρωποι. Όσο παραμένουμε όμηροι στα συμφέροντα και στα σαπιοκάραβά τους, όσο οι πολιτικοί -τοπικές αρχές, Περιφέρεια και Υ.Ε.Ν- διαχειρίζονται τη μετακίνησή μας μαζί με τους εφοπλιστές με γνώμονα το κέρδος και το πολιτικό όφελος, τότε ας προετοιμαζόμαστε για τα χειρότερα.....

ΕΦΟΠ-ΛΗΣΤΕΣ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΕΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ - ΔΙΚΑΣΤΕΣ ΣΥΝΝΕΟΧΟΙ

Περιοδικό «Σχεδιά στ' ανοιχτά της Αίγινας», Αυτόνομη Πρωτοβουλία Νάξου, Αυτοδιαχειριζόμενο Στέκι «Κόκκινη Πόρτα», Ρόδος, Ριζοσπαστική Αγωνιστική Κίνηση Αλληλεγγύης Χίου, Αντιεξουσιαστική Ομάδα Μυτιλήνης / Σύντροφοι-Συντρόφισσες

Η οικολογία δεν περιορίζεται στην προστασία του περιβάλλοντος κάνει πολιτική στο τρόπο ζωής, παραγωγής και κατανάλωσης. Αξιώνει μια πολιτική συμβίωση με την φύση, προβάλλει το ζήτημα ότι «η ίδια η έννοια της κυριαρχίας του ανθρώπου πάνω στην φύση προέρχεται από την κυριαρχία του ανθρώπου πάνω στον άνθρωπο»

παιδιά του σωλήνα

κεφάλαιο κάνια, ευνοήσιμος για τις κατασκευαστικές εφοπλιστές στην μέση σόγιο; Το ελληνικό κεφάλαιο εξοπλίζει τα πλοκάμια του αναβαθμίζοντας την συμμετοχή του στην καπιταλιστική βία συνεχώς. Κάποιοι θα πούνε βέβαια πως φταίει η ελληνική κυβέρνηση, πως «είμαστε» υποτελείς στην υπερδύναμη και άλλα τέτοια ωραία. Με αυτή την λογική το ελληνικό κράτος και κεφάλαιο τίθενται πάντα στο απυρόβλητο, παραβλέποντας την δική τους συμμετοχή και συνδιαχείριση στην πολεμική μηχανή του «ανεπτυγμένου» κόσμου. Αυτή η μορφή σιωπής γύρω από την επιθετικότητα του ελληνικού κράτους παίρνει τελικά την μορφή συναίνεσης στα εγκλήματά του, και ίσως αυτή η σιωπή κάποια στιγμή θα αναγκαστεί να διακοπεί από κάποια «ασύμμετρη» απάντηση. Ξέρετε τώρα...

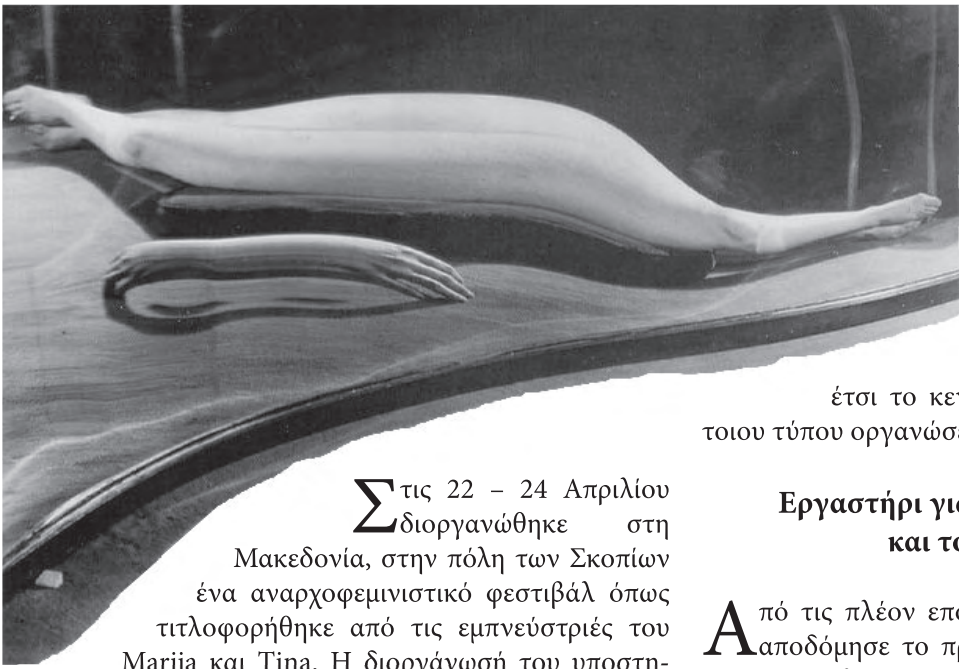
ΜΗΔΕΝ

Σχετικά με το που βρισκόμαστε
Το που πάμε
Το ποιο είμαστε η ποιο νομίζουμε πως είμαστε και ποιο θέλουμε να γίνουμε
Σχετικά με το τι φοβόμαστε και τι ελπίζουμε, τι θέλουμε ...
Να καταστρέψουμε και τι να κτίσουμε
Τι ζητάμε τι δίνουμε
Τι μας παίρνουν
Πως μας το παίρνουν
Σχετικά με το πως σκεφτόμαστε, τι πράττουμε, πως αντιδρούμε
Σχετικά με το τώρα και το πάντα
Το χτες και το αύριο
Σχετικά με τη ζωή
Αυτή που ζούμε
Αυτή που μας κλέβουν
Αυτή που θέλουμε
Δεν ξέρω τίποτα

Όσο για το μηδέν ως τίτλο
Μπορείς να το χρησιμοποιήσεις και σαν υποσημείωση σαν σημείο...
Αναχώρησης για κόσμους που δεν υπάρχουν
Αφίξης σε κόσμους που δεν γνωρίζουμε

Αν η απόγνωση είναι η παιδική αρρώστια του επαναστάτη
Τότε ακόμη περιμένω την ενηλικίωση μου

Βαμ-Φακούλω

έτσι το κενό αυτό να καλυφθεί από τέτοιου τύπου οργανώσεις.

Εργαστήριο για την σεξουαλικότητα και τον αυνανισμό

Από τις πλέον εποικοδομητικές συζητήσεις που αποδόμησε το προσωπικό και το πολιτικό μέχρι την απόλυτη ταύτισή τους. Η πολεμική ενάντια σε κράτος και κεφάλαιο είναι ανεπαρκής εφόσον δεν ενσωματώνει έναν λόγο για τη σεξουαλικότητα και τα φύλα και τον τρόπο με τον οποίο εμείς οι ίδιοι, οι ίδιες αναπαράγουμε τις δομές αυτές που συντηρούν το υπάρχον. Πώς λοιπόν κατασκευάζεται η σεξουαλική μας ταυτότητα; Πώς μας επιβάλλεται το ένα ή το άλλο φύλο; Πόσο πολιτικό είναι τ ή απάντηση. Πόσες φορές δεν κάνουμε σεξ απλά επειδή έχουμε μια σχέση και είναι αναμενόμενο να κάνουμε σεξ; Για να μη μιλήσουμε για άλλες περιπτώσεις αθέμιτου σεξ... 2. Ευχαρίστηση: Βεβαιώσου ότι όλα όσα κάνετε αρέσουν και στους δύο. 3. Ασφάλεια: ασφαλές σεξ σε ασφαλή περίγυρο.

Πορνογραφία, AnarchaFeminist Action, Zagreb, www.anfema.tk

Διακρίνονται δύο τάσεις στη σύγχρονη πορνογραφία: η «συμβατική» και η «φεμινιστική» πορνογραφία που δίνει έμφαση επιφανειακά στην ηδονή της γυναίκας χωρίς όμως να θίγεται η αντικειμενοποίηση του σώματος ή ακόμα και οι ρόλοι εξουσίας που αναπαράγονται μέσα σ' αυτές τις ταινίες. Η κριτική ενέσκηψε επίσης στο γεγονός ότι όλες αυτές οι τσόντες παράγονται από τις ίδιες πολυεθνικές εταιρίες, χαρακτηρίζονται εντελώς καταχρηστικά «φεμινιστικές» αφού πρόκειται για ένα ακόμα εμπορευματικό προϊόν έξω από κάθε κινηματική αφετηρία φυσικά. Η παρουσίαση μας άφησε τελικά αναπάντητα ερωτήματα αφού δεν εμβάθυνε στο ρόλο της πορνογραφίας συνολικά να κατασκευάζει ταυτότητες και συνειδήσεις σε σχέση με το ετεροβαρές ενδιαφέρον για τις τσόντες που σε τίποτα δεν διαχωρίζονται από τις «συμβατικές» εφόσον καθοδηγούνται από το ίδιο αρσενικό βλέμμα και απευθύνονται στους ίδιους αποδέκτες. Προβλήθηκε μια σύντομη βιντεο-παρουσίαση εταιριών και δημιουργών «αντισυμβατικής» πορνογραφίας που διακόπηκε για τεχνικούς λόγους, ενώ δεν ακολούθησε συζήτηση.

Εργαστήριο φεμινιστικού θεάτρου, ACT Women, Βελιγράδι

Βιώσαμε το σώμα μας και οικειοποιηθήκαμε το χώρο μας. Πώς θα καλύψουμε τα κενά που αφήσαμε να δημιουργηθούν; Ας νιώσουμε το χώρο και το σώμα μας μέσα σ' αυτό και ας κάνουμε τους άδειους χώρους που αφήσαμε δικούς μας. Οι τεχνικές στις οποίες ασκηθήκαμε και πειραματιστήκαμε έσπαγαν τους κώδικες ενός σώματος που έχει μαθητεύσει στην κανονικότητα και τον αυτοπεριορισμό και εκμαίευσαν το καταπιεσμένο δυναμικό του. Ιχνοβατήσαμε από το μηχανικό και κατευθυνόμενο προς το προσωπικό και ελεύθερο, από το φαίνεσθαι στο δικό μας, πέρα από την αφωνία και καλλιφωνία με εμπιστοσύνη στην κραυγή μας, την γκριμάτσα μας, το σώμα μας.

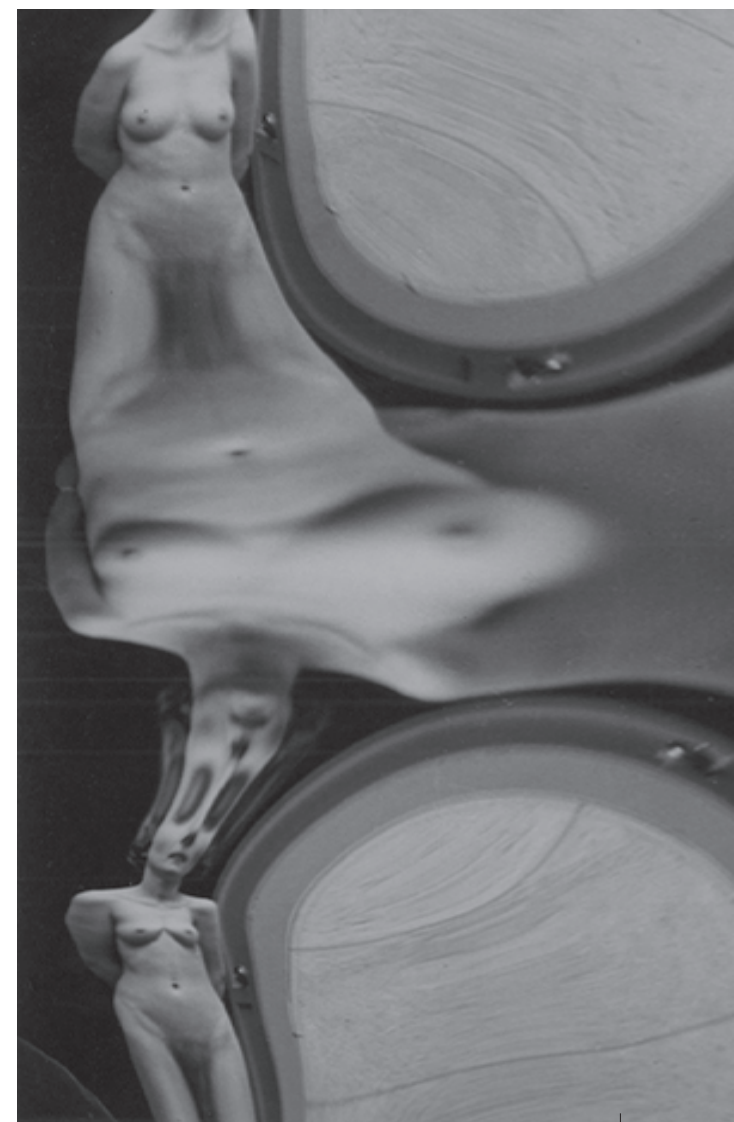
Επίδειξη προφυλακτικών μεθόδων και σεξουαλικών παιχνιδιών

Το γυναικείο προφυλακτικό και πώς χρησιμοποιείται, προφυλακτικό για στοματικό έρωτα, λιπαντικά και πώς χρησιμοποιούνται, δονητές και DIY δονητές και από τι υλικό να τους φτιάξετε, με απόλυτη έμφαση σε όλες τις σεξουαλικότητες. Ενάντια στην κυρίαρχη ιδεολογία για το πώς πρέπει να συντελείται η σεξουαλική πράξη και να βιώνεται η ηδονή.

Εργαστήριο γυναικείας αυτοάμυνας Wendo

Σε μια γενικότερη ατμόσφαιρα παρενόχλησης και σκινδύνου, που βιώσαμε σε πολλές γωνίες (και) αυτής της πόλης, το εισαγωγικό μάθημα στην τέχνη αυτοάμυνας Wendo δεν μας φάνηκε καθόλου άκαιρο. Σημειώτεον ότι στο τεράστιο κεντρικό πάρκο της πόλης των Σκοπίων, όπου καθημερινά παρουσιάζονται κρούσματα βίας ενάντια σε γυναίκες, κάποιοι είχαν εκείνο το πρωί την ατυχή έμπνευση να μας εξαναγκάσουν στη θέα των επιθετικών επιδεικτικών τους τάσεων, χωρίς να γνωρίζουν ότι επρόκειτο για 15 σκληροπυρηνικές φεμινίστριες που εξασκούσαν με κοντάρια στην απόκρουση τέτοιων (και χειρότερων) περιστατικών. Οφείλουμε να παραδεχτούμε ότι βιώσαμε σχεδόν σαδιστική ικανοποίηση για το τέλος που δώσαμε στις παρενοχλήσεις, αντί για τον συνήθη τρόπο και αμηχανία που κάνει τις γυναίκες σε άλλες περιπτώσεις να το βάζουν στα πόδια ταπεινωμένες και να μέμφονται τον εαυτό τους.

Τελικά το εργαστήριο Wendo ήταν αποτελεσματικότερο, τουλάχιστον σε επίπεδο εμπύχωσης, πράγμα που θα μπορούσαν ίσως να επιβεβαιώσουν και οι 'ατυχείς'

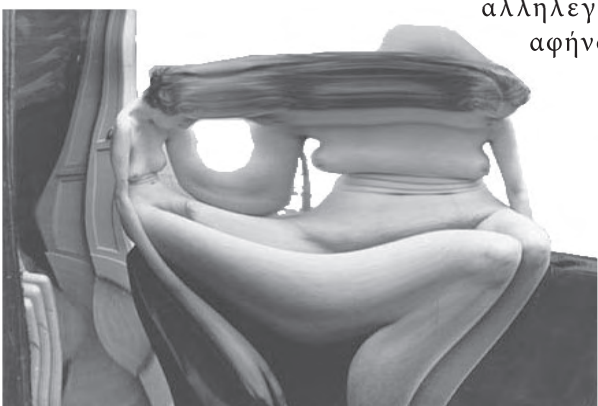

Στις 22 - 24 Απριλίου διοργανώθηκε στη Μακεδονία, στην πόλη των Σκοπίων ένα αναρχοφεμινιστικό φεστιβάλ όπως τιτλοφορήθηκε από τις εμπνεύστριές του Marija και Tina. Η διοργάνωσή του υποστηρίχτηκε από τον αναρχοπάνκ κόσμο της πόλης, που φρόντισε για τις δομές υποδοχής και φιλοξενίας όσων ανταποκρίθηκαν σ' αυτή την ενδιαφέρουσα συνάντηση. Το πρόγραμμα σε μεγάλο βαθμό διαμορφώθηκε δικτυακά από διάφορες ομάδες που προέρχονται κυρίως από τα Βαλκάνια, ενώ εμπλουτίστηκε με έκτακτα workshops, ώστε τελικά να επιμηκυνθεί κατά μία μέρα, παράλληλα με τη συντροφικότητα και τον γνωστικό πλούτο που αντλούσαμε στο μεταξύ. Αρχικά θα παρουσιάσουμε κάπως γραμμικά τα διάφορα workshops, τις συζητήσεις, τα δρώμενα που φιλοξενήθηκαν για να ψηλαφίσουμε τελικά τη συνθετικότητα του χαρακτήρα του φεστιβάλ, όπως αυτός προέκυψε από την πρόσθεση πιο πολύ παρά από τη συνοχή των διαφόρων αυτών δραστηριοτήτων.

Θα κατατάσσαμε στα σκοτεινά σημεία του τετραμήρου τη συμμετοχή σ' αυτό δύο μη κυβερνητικών οργανώσεων των οποίων το αντικείμενο ήταν η οικιακή βία για τη μία και η παράνομη διακίνηση και σεξουαλική εκμετάλλευση γυναικών από τη Μακεδονία για την άλλη, εξαιρετικά κρίσιμο ζήτημα για τη χώρα και για την ευρύτερη περιοχή των Βαλκανίων. Η ένταση και των δύο θεμάτων οξύνει ακόμη πιο πολύ την κριτική μας καθώς στην πρώτη ο εισηγητής, που

μιλούσε από μια πατριαρχική οπτική γωνία, αρκέστηκε στην υπόδειξη των συμπτωμάτων που αντιμετωπίζονται κυρίως μέσω της συμβουλευτικής, ενώ στη δεύτερη αυτό που προβλήθηκε ως αίτημα ήταν η αναγνώριση του προβλήματος από το κράτος. Και οι δύο λοιπόν οριοθετήθηκαν στη γραμμή της θεραπείας των σχετικών ζητημάτων όπως άλλωστε αντιστοιχεί στο περιεχόμενο, το χαρακτήρα, τη δομή των οργανώσεων αυτών. Να υπογραμμιστεί όμως ότι η γραμμή αυτή υποσκάφηκε από τις παρεμβάσεις για τις δομικές αιτίες αυτών των πτυχών της γυναικείας καταπίεσης, που δεν αντιμετωπίζονται με φιλανθρωπικά ημίμετρα. Από την άλλη αναγνωρίζουμε την αδυναμία οποιασδήποτε άλλης αντιθεσμικής δομής να αρθρώσει λόγο, πόσο μάλλον να οικοδομήσει δίκτυα αλληλεγγύης, αφήνοντας

αφήνοντας

επιδειξίες, που ακόμη τρέχουν.

Γυναίκες και ΜΜΕ

Παρουσίαση έρευνας της ομάδας AnarchaFeminist Action από το Zagreb για την εικόνα της γυναίκας όπως προβάλλεται στη διαφήμιση οποιουδήποτε καταναλωτικού προϊόντος, με ένα συνοδευτικό βιντεάκι που έδειχνε σεξιστικές απεικονίσεις και τη γνώμη του κόσμου για αυτές με συνεντεύξεις δρόμου. Ενδιαφέρουσα δουλειά με μεγάλο δείγμα του υλικού με το οποίο βομβαρδιζόμαστε καθημερινά, εσωτερικεύοντας και αναπαράγοντας τη στερεότυπη σεξιστική συνείδηση.

Eclectic Technic Carnival

Παρουσίαση του φεστιβάλ E.T.C. που ξεκίνησε το 2002 με πρωτοβουλία της ολλανδικής ομάδας Genderchangers, που πήραν το όνομά τους από το βύσμα που εναλλάσσει το 'φύλο' των υποδοχών ενός καλωδίου (holes και pins, στα ελληνικά 'θηλυκές' και 'αρσενικές' υποδοχές). Το «εκλεκτικό τεχνολογικό καρναβάλι» περιλαμβάνει μαθήματα υπολογιστών (hardware, open source, linux κ.α.) από γυναίκες για γυναίκες. Έμφαση δίνεται στο θέμα γυναίκες και τεχνολογία, μιας και η πρόσβαση στην τεχνολογία έχει έναν σαφώς έμφυλο χαρακτήρα που πρέπει να ανατραπεί. Το φεστιβάλ δεν είναι μια αποστειρωμένη διορ-

γάνωση, επικεντρωμένη αποκλειστικά σε θέματα τεχνολογίας, αλλά επιδιώκει να έχει και ένα χαρακτήρα καρναβαλικό.

Spoken word performance "capitalist whore fantasy", βίντεο και live show, Miss Moon, Λονδίνο

Μια ιδιαίτερα αμφιλεγόμενη παράσταση με πρωταγωνίστρια τις μεταμορφώσεις του φύλου. Αποτελούνταν από δύο διακριτά μέρη. Στο πρώτο, η ζωντανή ομιλία της Miss Moon αφορούσε το σώμα στο κίνημα ενάντια στην παγκοσμιοποίηση, τις αναπαραστάσεις του, το παιχνίδι διάφορων ομάδων μέσα σε αυτό το κίνημα που προτάσσουν την απελευθέρωση του σώματος και της σεξουαλικότητας, την αντίθεση στην εμπορευματοποίησή του σώματος και του σεξ, μα κατά τα άλλα μια κοινότοπη έκθεση του παρωχημένου ίσως τώρα κινήματος που συνάντησε τα όριά του και από μόνο του δεν είναι πια τόσο ανθεκτικό, ώστε να πυροδοτήσει νέες δυναμικές. Θα προκρίναμε την εφεύρεση νέων κωδικών με οδηγούς την οξύνουα και τη φαντασία μας. Στο δεύτερο μέρος το άφυλο μετατρέπεται σε σέξι ξανθιά και αυτή με τη σειρά της σε drag queen που στο τέλος φοράει ντίλντο, βάζει λιπαντικό και αντανάζεται επί σκηνής. Ένα κράμα αμερικανικής stand up comedy και drag show προϋπέθετε μια εξοικείωση με αυτά τα είδη και μια αποστασιοποίηση από το τηλεοπτικό ύφος και τον εύκολο εντυπωσιασμό που μπόρεσε τελικά να παρασύρει τόσο την έκπληξη και τον θαυμασμό όσο το σοκ και τον αποτροπιασμό του κοινού. Πέρα από το θάρρος και την ενέργεια της Miss Moon χαιρετίζουμε την αναπαράσταση των φυλικών μεταμορφώσεων που κινούνται σε ρευστές περιοχές και προβληματίζουν τα κοινωνικά τους όρια. Η παράσταση εξέπεμψε αντιφατικά μηνύματα που δεν μας βρήκαν απόλυτα σύμφωνες, αλλά επίσης μέσω της πράξης ενός περίοπτου αυνανισμού απομυθοποίησε και απαξίωσε τον φαλλοκεντρισμό, δημιούργησε ένα πλαίσιο μέσα στο οποίο ο φαλλός γελοιοποιείται.

Τα συμπεράσματά μας οριοθετούνται από το βλέμμα των επισκεπτριών. Κριτικά, νηφάλια και συγκρατημένα γιατί τα εργαλεία μας δεν μεταλλάσσονται μέσα σ' ένα τετραήμερο, ούτε αγνοούν όμως την περιορισμένη βίωση μιας άλλης κινηματικής, και όχι μόνο, πραγματικότητας. Αμφιταλαντευτήκαμε στη διαπίστωση της δυσκολίας ενοποίησης θεματικών και δραστηριοτήτων από τη μια και στην κατανόηση ότι η χαλαρή δομή του φεστιβάλ ανέδειξε την πολυπλοκότητα των τάσεων που ασχολούνται με ζητήματα φύλου, που μπορεί να είναι από συναφείς μέχρι ετερόκλητες ή και συγκρουόμενες ακόμα. Αποστάσεις για τις οποίες ίσως να ευθύνεται η αποκεντρωμένη οργάνωση. Ο τίτλος του ήδη ήταν περιοριστικός, αφού

θεωρούμε πως η θεωρία έχει διευρυνθεί τόσο ώστε να περιλαμβάνει νέα σκεπτικά που έχουν ενθεματιστεί. Η παλινδρόμηση από την πατριαρχία στα φύλα και τις σεξουαλικότητες υπενθυμίζει ότι είναι ανάγκη να συγχωνευθούν οι θεματικές στο λόγο και τη δράση. Η ανεπαρκής κινηματική υποδομή αδυνατούσε να υποστηρίξει μια διοργάνωση με απόλυτα συνεκτική δομή και χαρακτήρα, ενώ προσμετρούμε και το γεγονός ότι ήταν μικρή η απήχησή του στην ίδια την πόλη των σκοπίων κατά την παρατήρηση των διοργανωτών. Δεδομένου τέλος, ότι η συνάντηση συνάρθρωσε κατά βάση κόσμο από τα Βαλκάνια, για τον οποίο είναι νεαρή η προκείμενη θεματολογία, αφενός υπήρχε τόσο αδυναμία όσο και διάθεση για πολιτική εμπάθυνση και σύνθεση προσεγγίσεων, αφετέρου εξέλειπε το lifestyle άλλων χωρών (ΗΠΑ, Ολλανδία) στις οποίες το ζήτημα υπάρχει ιστορικά. Αντί γι' αυτό εξοικειωθήκαμε με τη θέα γυναικών που είχαν βρώμικα χέρια από τις χειρωνακτικές εργασίες, μηδενική σχέση με στυγερά ξυράφια να χαράζουν καθημερινά το σώμα τους και άλλους χρονοβόρους και επώδυνους καταναγκασμούς στο όνομα της ομορφιάς (που δεν είναι καθόλου ρομαντική και αθώα) και έναν άνεμο αυτονομίας να γεμίζει τα πνευμόνια μας. Γιατί ο βαθμός που ανταποκρινόμαστε σ' ένα τεχνητό οπτικό μέτρο των πραγμάτων, μετρά το βαθμό της αλλοτρίωσής μας.

Βιώσαμε το σώμα μας και οικειοποιηθήκαμε το χώρο μας. Πώς θα καλύψουμε τα κενά που αφήσαμε να δημιουργηθούν; Ας νιώσουμε το χώρο και το σώμα μας μέσα σ' αυτό και ας κάνουμε τους άδειους χώρους που αφήσαμε δικούς μας.

Αυτό όμως που κρατούμε καταναυκτικά, πέρα από την ποιότητα όσων παρακολουθήσαμε και ακροθιγώς προαναφέραμε, πέρα κι από τις ιδεολογικές συνάψεις, είναι η ικανοποίηση της ανάγκης μας για επικοινωνία, είναι οι παραστάσεις που επέμεναν ότι είμαστε ό,τι θέλουμε να είμαστε, ότι έχουμε να εκφύλλουμε, ότι έχουμε να κώπησουμε, ότι έχουμε να αλληλεπιδράσουμε, ότι έχουμε να φιλιόμαστε.

Τα αγόρακια, φυσικά δε πιάμε στο στρατό

Κούκος

Το Ι5 δεν είναι τίποτα παραπάνω από μια ατομική στάση αποφυγής της στρατιωτικής θητείας

Αντίθετα η ολική άρνηση στράτευσης με το δημόσιο και κινηματικό χαρακτήρα της αποτελεί μια ξεκάθαρη πολιτική στάση άρνησης και εναντίωσης όχι μόνο απέναντι στο στρατό αλλά και σε ολόκληρο το πλέγμα

Ι5 ανυποταξία, ολική άρνηση στράτευσης. Εναλλακτική θητεία; Όχι ευχαριστώ. Δεν χαρίζουμε ακόμη 11/2 χρόνο από τη ζωή μας στο κράτος, για χατίρι κανενός. 9 χρόνια υποχρεωτικής εκπαίδευσης, συν 3 στο λύκειο, συν ο καταναγκαστικός χρόνος της μισθωτής εργασίας, συν, συν, συν, εεεεεε! αρκετά. Δεν χρωστάμε σε κανένα τίποτα.

Σ αυτό το κείμενάκι δεν πρόκειται να επιχειρηματολογήσουμε πάνω στο γιατί να μην πάει κάποιος στο στρατό. Οι λόγοι για μας ανήκουν στη σφαίρα του αυτονόητου. Σκοπός αυτού του κειμένου είναι να εξηγήσει λίγο τους τρόπους μέσα από τους οποίους μπορεί κάποιος να αποφύγει ή και να αρνηθεί δημόσια το στρατό, εστιάζοντας στο Ι5 το οποίο αποτελεί και την προσωπική επιλογή τόσο του γράφοντος όσο και της μεγάλης πλειοψηφίας του στενού περιβάλλοντός

του. Πριν προχωρήσουμε είναι απαραίτητο να σημει-

σης και εναντίωσης όχι μόνο απέναντι στο στρατό αλλά και σε ολόκληρο το πλέγμα εξουσίας του οποίου αποτελεί μέρος του. Γι' αυτό ακριβώς το λόγο η ολική άρνηση στράτευσης διώκεται ποινικά και διοικητικά από το κράτος.

Ένας ολικός αρνητής βρίσκεται σε ένα καθεστώς συνεχούς ομηρίας, καθώς θεωρητικά μπορεί ανά πάσα στιγμή να συλληφθεί και να διωχθεί. Επίσης δυσκολεύει πολύ η έξοδος από τη χώρα και η έκδοση διαβατηρίου. Βέβαια η πραγματικότητα δεν είναι τόσο τραγική καθώς η δίωξη ενός αρνητή είναι πάντοτε μια πολιτική επιλογή που δύσκολα λαμβάνεται και τρόποι για ταξίδια στο εξωτερικό υπάρχουν. Γενικά η ολική άρνηση είναι επιλογή ζωής και ως τέτοια πρέπει να λαμβάνεται υπολογίζοντας με σοβαρότητα.

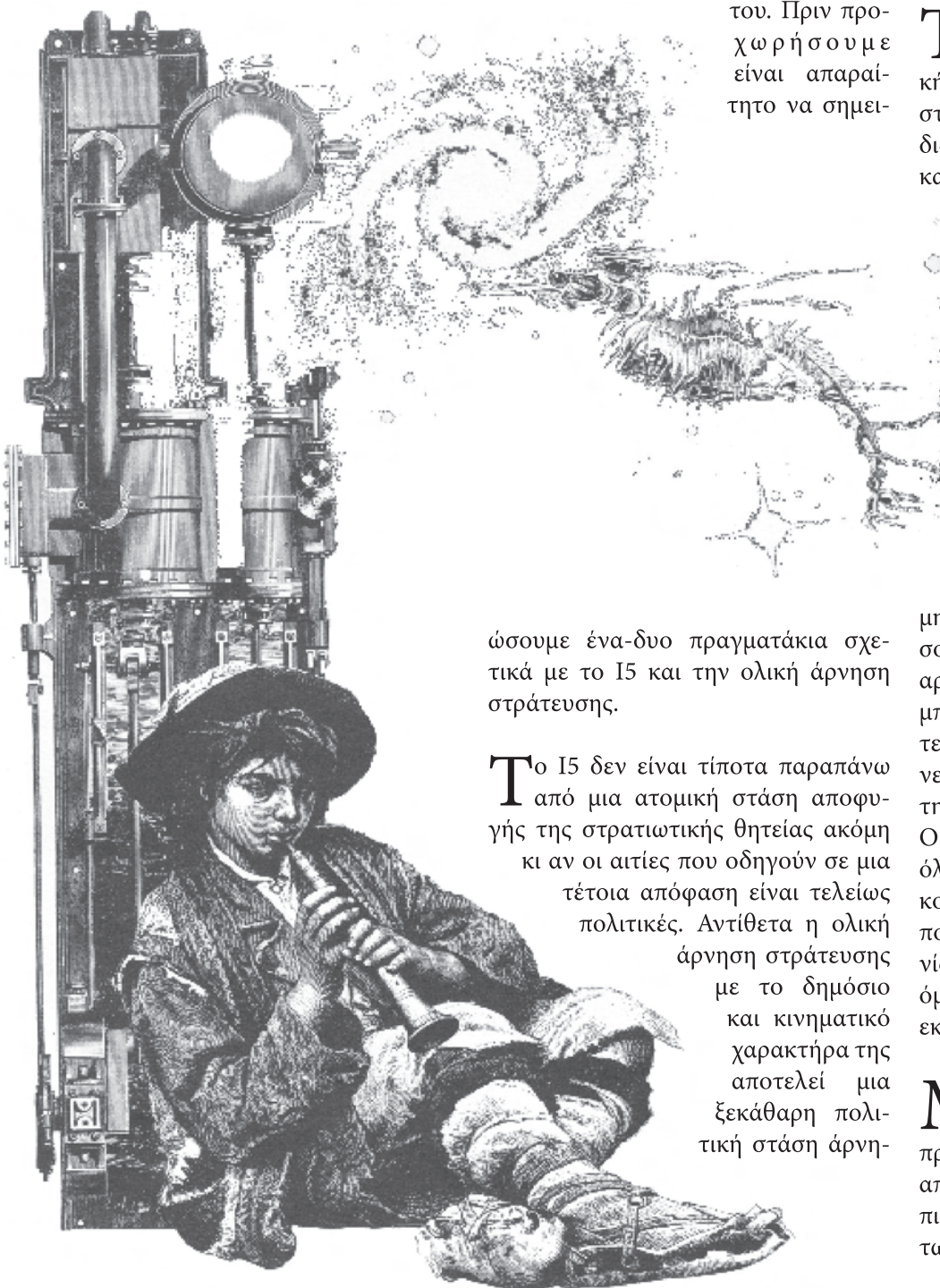
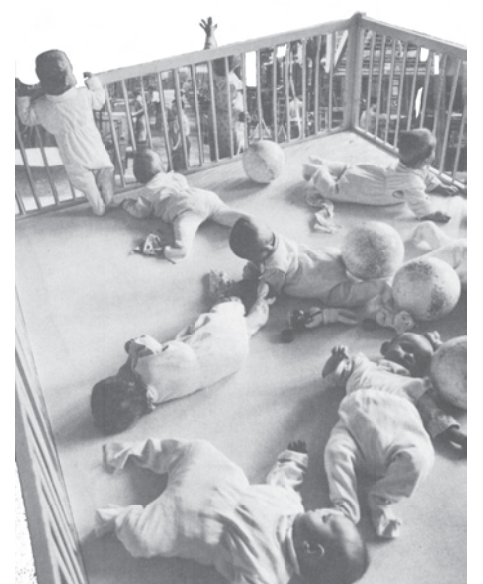
Ι5

Το Ι5 αποτελεί τη συνηθέστερη μέθοδο αποφυγής της στρατιωτικής θητείας. Τα τελευταία 30 χρόνια, στην Ελλάδα, χιλιάδες άνθρωποι με διαφορετική κοινωνική προέλευση και συχνά για τελείως διαφορετικούς λόγους ακολούθησαν αυτή την πρακτική. Από ανυπότακτους νεολαίους που αρνιόνται καθολικά το στρατό ως κομμάτι μιας γενικότερης άρνησης των εξουσιαστικών μηχανισμών, μέχρι τσιγγάνους, τοξικούς, gay, καλομαθημένα πλουσιόπαιδα και αστέρες του θεάματος. Κατά κάποιο τρόπο το Ι5 λειτουργεί σαν βαλβίδα αποσυμπίεσης, γι' αυτό το λόγο δίνεται και τόσο εύκολα. Φανταστείτε να μην υπήρχε αυτή η δυνατότητα, πόσοι περισσότεροι θα ήταν οι πιθανοί αρνητές αλλά και τι προβλήματα θα μπορούσαν να προκαλέσουν στο εσωτερικό του στρατεύματος ένα σωρό νεολαίοι που θα αναγκάζονταν παρά τη θέλησή τους να ντυθούν στα χακί. Οι χιλιάδες που επέλεξαν το Ι5, όχι όλοι βέβαια αλλά σίγουρα ένα μεγάλο κομμάτι τους, δείχνουν μια δυναμική που ενυπάρχει διάχυτη στην κοινωνία, μια πρωτογενής άρνηση, η οποία όμως δεν τόλμησε και δεν τολμά να εκφραστεί ανοιχτά και δημόσια.

Μέχρι πριν λίγα χρόνια το να έχει κάποιος Ι5 μπορούσε να του προξενήσει αρκετά προβλήματα. Το απολυτήριο στρατού ήταν κάτι σαν πιστοποιητικό κοινωνικών φρονημάτων και απαραίτητο εφόδιο για την

ανεύρεση κάποιας σχετικά «αξιοπρεπούς» δουλειάς. Τα αφεντικά ζητούσαν συχνά απολυτήριο στρατού και το τρελόχαρτο ήταν απαγορευτικό για δουλεία στο δημόσιο τομέα. Τα κουτσομπολιά και ο κοινωνικός στιγματισμός συμπλήρωναν την τιμωρία. Τα πράγματα όμως σταδιακά άλλαξαν. Μεγάλο μέρος της κοινωνίας αδιαφορεί πια για το ζήτημα, τα αφεντικά ενδιαφέρονται περισσότερο για τις παραγωγικές δυνατότητες και την πειθαρχία των εργαζομένων, παρά για τα εθνικά και κοινωνικά τους φρονήματα και ακόμη και το δημόσια προσλαμβάνει άτομα με τρελόχαρτο. Επίσης εδώ και κάποια χρόνια με την καθιέρωση της προστασίας των απόρρητων προσωπικών δεδομένων, που θεσπίστηκε, όχι τυχαία, παράλληλα με το νέο τρομονόμο, οι αιτίες της απαλλαγής θεωρούνται ως ένα τέτοιο δεδομένο και κανένα άτομο ή υπηρεσία δεν έχει πρόσβαση σ' αυτό. Υπάρχει δε δεδικασμένη υπόθεση που άτομο απολύθηκε γιατί είχε Ι5 και το δικαστήριο αποφάσισε την αποζημίωση και την επαναπρόσληψή του.

Το Ι5 μπορεί να είναι είτε παθολογικό, είτε ψυχολογικό ανάλογα με το είδος της πάθησης που πάσχει ή προσποιείται ότι πάσχει ο στρατεύσιμος. Για να πάρει πάντως κάποιος παθολογικό Ι5 πρέπει όντως να αντιμετωπίσει ή να έχει αντιμετωπίσει στο παρελθόν κάποια πάθηση πάνω στην οποία μπορεί να πατήσει και να εμφανιστεί στους στρατιωτικούς γιατρούς ως ιδιαίτερα ευάλωτος ή ανίκανος να αντεπεξέλθει στις απαιτήσεις της θητείας. Το ψυχολογικό Ι5 δεν προϋποθέτει κάποια πραγματική «πάθηση». Η ίδια η φύση της ψυχιατρικής επιτρέπει σε οποιονδήποτε με λίγη προετοιμασία και σοβαρότητα να υποδυθεί μια ψυχική ασθένεια με ιδιαίτερη πειστικότητα.

ώσουμε ένα-δυο πραγματάκια σχετικά με το Ι5 και την ολική άρνηση στράτευσης.

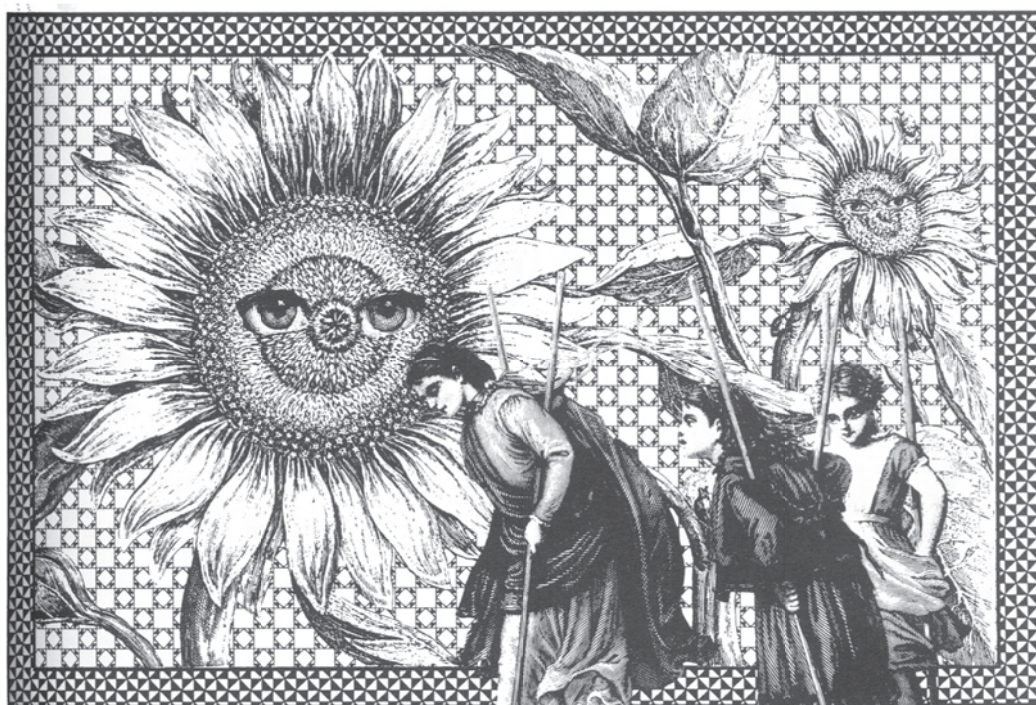
Το Ι5 δεν είναι τίποτα παραπάνω από μια ατομική στάση αποφυγής της στρατιωτικής θητείας ακόμη κι αν οι αιτίες που οδηγούν σε μια τέτοια απόφαση είναι τελείως πολιτικές. Αντίθετα η ολική άρνηση στράτευσης με το δημόσιο και κινηματικό χαρακτήρα της αποτελεί μια ξεκάθαρη πολιτική στάση άρνη-

μοναδική ένδειξη μιας σχετικής υγείας είναι η επιβεβαιωμένη τρέλα μας

Ας μιλήσουμε τώρα για τη διαδικασία που πρέπει να ακολουθήσει κάποιος για να πάρει το απολυτήριο. Αρχικά ο ενδιαφερόμενος παίρνει μια αναβολή η οποία μπορεί να είναι εξάμηνη, μονοετής ή διετής, ανάλογα με τη σοβαρότητα της κατάστασής του. Η αναβολή δίνεται ύστερα από την εξέταση του ενδιαφερόμενου σε κάποιο στρατιωτικό νοσοκομείο και ύστερα από την γνωμάτευση των εξεταστών στρατιωτικών γιατρών και την επικύρωση της από μια επιτροπή απαλλαγών. Στη συνέχεια μπορεί να ακολουθήσουν ακόμα μια ή δυο αναβολές με το ίδιο τρόπο μέχρι την οριστική απαλλαγή. Υπάρχουν βέβαια και περιπτώσεις απαλλαγής ύστερα από μια μόνο αναβολή (δύχρονη) ή ακόμη και απ' ευθείας για περιπτώσεις βέβαια που βγάζουν μάτια. Πάντως το πιο συνηθισμένο μοτίβο είναι: δυο αναβολές του ενός χρόνου και ύστερα οριστική απαλλαγή. Γενικά οι αναβολές δίνονται σχετικά εύκολα, το δύσκολο κομμάτι είναι η απαλλαγή όπου ο ενδιαφερόμενος εξετάζεται από μια επιτροπή γιατρών, οι οποίοι μπορεί πιθανόν να επιχειρήσουν ένα στρίμωγμα μέσα από ερωτήσεις και μια πιο λεπτομερειακή εξέταση. Πάντως ακόμα και αν οι γιατροί είναι πεπεισμένοι ότι τους κοροϊδεύεις δεν μπορούν να σε ντύσουν με το ζόρι στα χακί. Γενικά κανείς δεν πηγαίνει στο στρατό αν πραγματικά δεν το θέλει.

Ας πάρουμε τα πράγματα με την χρονική σειρά που συμβαίνουν με το παράδειγμα του φίλου μας του Βασιλάκη που μένει στη Θεσσαλονίκη. Κάπου στις αρχές Φλεβάρη έρχεται λοιπόν το χαρτί κατάταξης στο Βασιλάκη και τον καλεί να στρατευτεί στην Αυλώνα στις 25 Μαρτίου. Ο Βασιλάκης δεν θέλει να πάει στο στρατό και σκέφτεται να το παίξει τρελός, επίσης θέλει να υποστεί και τη λιγότερη ταλαιπωρία. Είπαμε η προετοιμασία είναι το πιο σημαντικό κομμάτι. Έτσι ένα η περισσότερα χαρτιά γιατρών που να αποδεικνύουν την τρέλα του Βασιλάκη είναι ιδιαίτερα χρήσιμα. Ο Βασιλάκης που είναι προνοητικό παιδί μελέτησε λίγο τα συμπτώματα μιας καταθλιπτικής συμπεριφοράς και επισκέφτηκε δυο φορές το κρατικό ψυχιατρείο (τα κρατικά έχουν μεγαλύτερο κύρος για το στρατό) όπου υποδύθηκε κατάθλιψη βαριάς μορφής. Να το παίξει τρελός δεν ήταν και το πιο δύσκολο πράγμα του κόσμου, απλά θυμήθηκε τις πιο μαύρες μέρες του, μεγέθυνε τα συμπτώματα και τα εμφάνισε σαν την καθημερινή του πραγματικότητα. Ο ψυχίατρος έκανε τη γνωμάτευσή του και έγραψε τα ανάλογα φάρμακα στο Βασιλάκη. Μ' αυτά λοιπόν τα χαρτιά λίγες μέρες πριν την κατάταξη του πηγαίνει στο φρουραρχείο της πόλης του και λαμβάνει ένα παραπεμπτικό για το στρατιωτικό νοσοκομείο για συγκεκριμένη μέρα

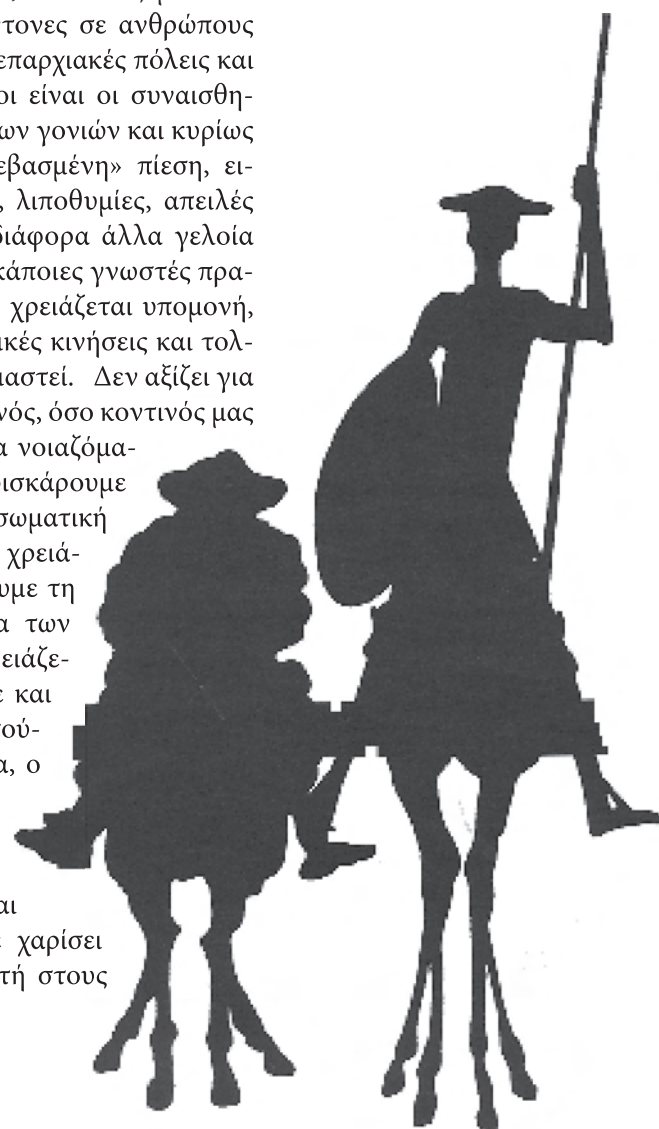
και ώρα όπου θα εξεταστεί από τον ή τους στρατιωτικούς ψυχιάτρους. Για το παραπεμπτικό απαραίτητο είναι ένα χαρτί από γιατρό το οποίο συν τις άλλους καλό είναι να γράφει ότι συνίσταται η αποφυγή μετακίνησης του ασθενούς. Μ' αυτόν τον τρόπο αποφεύγει να παρουσιαστεί στην Αυλώνα, όπου θα μπορούσε να ταλαιπωρηθεί αρκετά ακόμη και να αναγκαστεί να περάσει 1-3 μέρες «παντοφλίτσα-πιτζαμούλα» στο στρατιωτικό νοσοκομείο (ψυχιατρείο) του κέντρου κατάταξης ή μιας κοντινής πόλης. Πριν την εξέταση ο Βασιλάκης ψάχνει κάποιον ή κάποια συνοδό που θα τον συνοδεύσει στην εξέταση και θα προσδώσει ένα κύρος αλήθειας στη θεατρική του παράσταση. Σ' αυτήν την περίπτωση ένας γονέας ή κάποιος συγγενής θα ήταν ότι καλύτερο αλλά η οικογένεια του Βασιλάκη τυγχάνει λιγάκι συντηρητική. Οπότε ο Βασιλάκης βρίσκει το φίλη του την Ευανθία που έχει σοβαρό και σεμνό παρουσιαστικό και είναι πρόθυμη υποδυθεί μπροστά στους γιατρούς το ρόλο της αδερφής του. Αρκετές μέρες πριν ο Βασιλάκης και η Ευανθία προβάρουν καλά το ρόλο τους και συζητάνε με άτομα που έχουν την ανάλογη εμπειρία για το τι μπορεί να συναντήσουν στο νοσοκομείο. Στο νοσοκομείο έξω από τον ψυχίατρο συναντούν μια τεράστια ουρά με 40 άτομα. Οι δυο εξεταστές-στρατιωτικοί ψυχίατροι θα πρέπει να ξεμπερδέψουν με όλους αυτούς μέσα σε 3-4 ώρες και αυτό είναι σίγουρα καλό. Η αναμονή και η αναγκαστική συνύπαρξη με διάφορους γαλονάδες και απλούς φαντάρους σε συνδυασμό με την μπλε ξεπλυμένη λαδομπογιά των διαδρόμων βοηθάν το Βασιλάκη να αποκτήσει την ανάλογη ψυχολογία. Παράλληλα η Ευανθία μαθαίνει από τους προηγούμενους για την συμπεριφορά των ψυχιάτρων (αν δίνει αναβολές, πόσο εύκολα τις δίνει, τι είδους ερωτήσεις κάνει κτλ). Είχαν ακούσει για έναν στρατόκαλο ψυχίατρο που εμφανίστηκε μια μέρα και δεν έδωσε ούτε μια αναβολή τους έστειλε όλους πακέτο στις μονάδες κατάταξης. Είχαν συνεννοηθεί ότι αν συναντούσαν αυτόν τον μαλάκα θα φεύγανε (μιας και τα χρονικά περιθώρια δεν είναι ιδιαίτερα στενά) και θα ερχόντουσαν μια άλλη μέρα που θα ήταν κάποιος άλλος. Πάντως οι συγκεκριμένοι φαινόταν χαλαροί. Όταν μπήκαν μέσα ο Βασιλάκης πήρε το νευρικό καημένο ύφος που ταιριάζει στην ασθένειά του και η Ευανθία της αδερφής «αχ! σε τι ταλαιπωρία μας βάλατε πάλι». Οι ψυχίατροι αν και δύσπιστοι στην αρχή στη συνέχεια πείστηκαν (δεν είχαν και άλλη επιλογή) από τη σοβαρότητα της κατάστασης. Τόσο ο Βασιλάκης, όσο και η Ευανθία καλά δια-

βασμένοι στο ρόλο τους απάντησαν όπως έπρεπε στις αρχικά ψαρωτικές και μετέπειτα καθαρά ιατρικές ερωτήσεις των γιατρών. Λίγο πριν το τέλος ένα χαμόγελο ικανοποίησης και μια κλεφτή νικηφόρα ματιά λίγο έλειψε να τους προσδώσει. Η πρώτη νίκη και η δύχρονη αναβολή ήταν όλη δικιά τους, μια φορά ακόμη η ίδια διαδικασία, η ίδια προετοιμασία και φίλος μας ο Βασιλάκης θα τελειώσει με τις υποχρεώσεις του προς τη μαμά πατρίδα.

Τελειώνοντας αυτό το άρθρο μια μικρή κουβέντα για όλους εκείνους που ενώ γνωρίζουν αρκετά καλά το ρόλο του στρατού και δεν θέλουν να πάνε, το σκέφτονται και τελικά οι περισσότεροι ενδίδουν υπό το βάρος οικογενειακών και κοινωνικών πιέσεων, οι οποίες μάλιστα είναι σαφώς πιο έντονες σε ανθρώπους που ζουν σε μικρές επαρχιακές πόλεις και χωριά. Συνηθισμένοι είναι οι συναισθηματικοί εκβιασμοί των γονιών και κυρίως των μανάδων, «ανεβασμένη» πίεση, ειδικά εγκεφαλικά, λιποθυμίες, απειλές για θανάτους και διάφορα άλλα γελοία και μακάβρια είναι κάποιες γνωστές πρακτικές. Εδώ μάγκες χρειάζεται υπομονή, συζήτηση, προσεκτικές κινήσεις και τολμηρές ρήξεις αν χρειαστεί. Δεν αξίζει για τα κολλήματα κανενός, όσο κοντινός μας να είναι, όσο και να νοιαζόμαστε γι' αυτόν, να ρισκάρουμε την ψυχική και σωματική ακεραιότητα. Δεν χρειάζεται να μεγαλώσουμε τη ήδη μεγάλη λίστα των αυτοχειρών, δεν χρειάζεται να φορτωθούμε και άλλα ψυχικά κουσούρια. Και κάτι ακόμα, ο ένας συμβιβασμός φέρνει τον άλλον και σε τελική μια ζωή την έχουμε και ρε γαμώτω έχουμε χαρίσει ήδη αρκετή απ' αυτή στους τυράννους μας.

Πάντως ακόμα και αν οι γιατροί είναι πεπεισμένοι ότι τους κοροϊδεύεις δεν μπορούν να σε ντύσουν με το ζόρι στα χακί. Γενικά κανείς δεν πηγαίνει στο στρατό αν πραγματικά δεν το θέλει.

ΣΩΜΑΤΑ ΣΕ ΠΕΔΙΑ ΜΑΧΗΣ

προς όλους τους μπάσταρδους
τρελούς και ερωτευμένους

“Γιατί να αναστείλω κι άλλο τη θέληση για ζωή όπου τα πεπρωμένα μου επιτέλους ξεφεύγουν απ’ αυτό που δεν έπαψε να τους εναντιώνεται; Στη χειραφέτηση των απολαύσεων μου, που ξεκινάει εδώ και τώρα, ριζώνει η νηφάλια αλλά σταθερή απόφαση να τελειώνουμε με τον εμπορευματικό πολιτισμό. Την επανάσταση δεν την ψάχνω, έχω ό,τι χρειάζεται για να βρω πραγματώνοντας τις απολαύσεις της ζωής προς τις οποίες ρέπω ανεπιφύλακτα.” Ρ.Βανεγκέμ

Δεν αναγνωρίζω κάποιον άλλο σκοπό μέσα στην Ιστορία του ανθρώπινου σώματος από την ικανοποίηση - εδώ σε αυτή την ζωή - όλων των πηγαίων και επίκτητων επιθυμιών. Το βύθισμα στην απόλαυση του να ζεις ευτυχημένος. Τι εμποδίζει αυτή την «φυσική» κλίση ενός οργανισμού, τι εμποδίζει αυτή την αντικειμενική αναγκαιότητα να πραγματώσει το σκοπό της;

Ξεκινάω με ένα γεγονός : Δεν μπορώ να ζω όπως θα ήθελα να ζω. Δεν μου αρκεί να αναπνέω και να τρώω για να νιώθω ζωντανός. Για να μπορέσω να ζω, όπως θα ήθελα να ζω, πρέπει να δημιουργήσω κάποιες ειδικές περιβαλλοντικές - ή κοινωνικές - συνθήκες ώστε η αρχική μου επιθυμία να γίνει εφικτή. Στην προσπάθεια μου όμως να αποδεσμεύσω την επιθυμητική μου δύναμη συναντώ εμπόδια. Τα εμπόδια αυτά παράγονται από μηχανισμούς (ψυχολογικούς, σωματικούς, κοινωνικούς) που μου επιβάλλουν ένα συγκεκριμένο τρόπο να ζω - είτε να πεθαίνω.

Σε ορισμένες περιπτώσεις δεν τίθεται καν θέμα επιλογής. Το πεπρωμένο μιας νέας ζωής, έγκειται κυρίως στις πιθανότητες του να αναπτυχθεί σε μια μητέρα που ανάλογα με την γεωγραφική της θέση μπορεί να καθορίσει και τα δεδομένα επιβίωσής της πριν ακόμα γεννηθεί. Έπειτα, η ανάπτυξη του οργανισμού σχετίζεται με την μεταβίβαση σε αυτόν όλων των αναγκαίων πληροφοριών για την ομαλή συνδιαχείριση ενός ξένου σκοπού προς τον αντικειμενικά φυσικό, την ικανοποίηση, δηλαδή, όλων των πηγαίων επιθυμιών. Την ευτυχία και την απόλαυση της ζωής κάθε στιγμή. Το σώμα γίνεται φορέας μιας ιστορίας που στερεί εθελούσια από τον εαυτό της τη χαρά του να ζεις. Μιας ιστορίας που κυριαρχείται από την στέρηση και την θυσία.

Η μορφή των εμποδίων που συναντάνε όσοι και όσες επιλέγουν το πέρασμα στην αυθεντική ζωή είναι πολλαπλή. Από τον αυτοπαραγόμενο φόβο, την αυτόματη ενεργοποίηση του νευρικού συστήματος για την αποτροπή μιας επιθυμίας που ξεφεύγει από τα επιτρεπτά πλαίσια, στον πόνο και ίσως στον θάνατο. Μοναδικός τρόπος επιβολής μιας εξουσίας είναι η απειλή. Αυτό που

ξέρει καλύτερα να κάνει η εξουσία είναι να διαχειρίζεται τον φόβο με την απειλή της βίας. Την πρόκληση δηλαδή γεγονότων, πάνω στο σώμα, που να προκαλούν ή να υπονοούν πόνο.

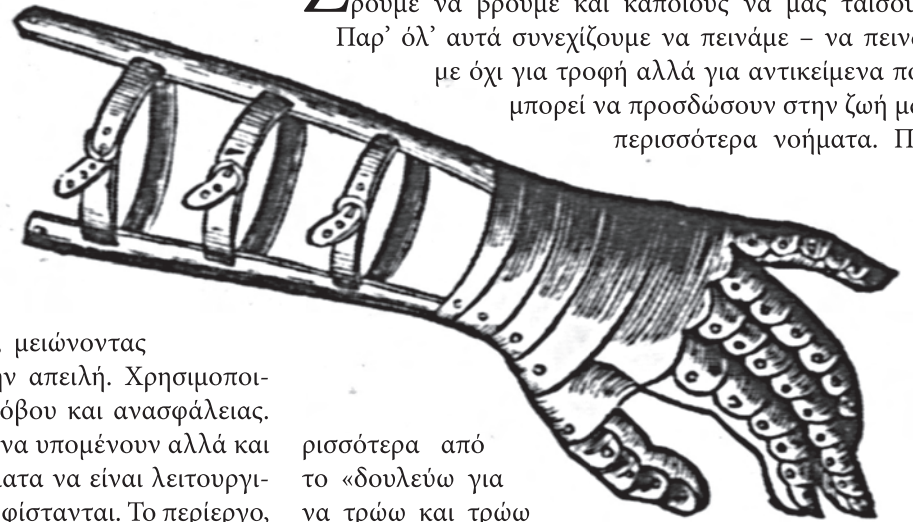
Αυτή η κλίση, του να θέλω να μετασχηματίσω τις συνθήκες που εγκλωβίζουν την επιθυμία μου για απόλαυση της ζωής, θα μπορούσε να θεωρηθεί απόρροια της φυσικής κλίσης του σώματος. Αυτό σημαίνει πως κάθε σώμα μπορεί εν δυνάμει να επιλέξει την ρήξη με τους μηχανισμούς που του στερούν την φυσική του κλίση. Όμως γιατί η πλειονότητα των ανθρώπων επιλέγει να υποτάσσεται; Επιλέγει να επιβιώνει με αντίτιμο μια μίζερη ζωή; Κανένας δεν θέλει να πονάει, ο πόνος είναι δυσβάσταχτος, ο πόνος σε κάνει να νιώθεις ήδη νεκρός. Η εξουσία το γνωρίζει - εξάλλου αυτή είναι η κατεχοχρή μελέτη της πάνω στο σώμα - γι’ αυτό και μπορεί να συνεχίζει να υποτάσσει, μειώνοντας τον πόνο αλλά αυξάνοντας την απειλή. Χρησιμοποιεί παραδείγματα, ως κίνητρα φόβου και ανασφάλειας. Εκπαιδεύει έτσι τα σώματα στο να υπομένουν αλλά και να ελπίζουν. Εκπαιδεύει τα σώματα να είναι λειτουργικά, γιατί αλλιώς θα πάψουν να υφίστανται. Το περίεργο, λοιπόν, είναι πως οι περισσότεροι θέλουν να υπάρχουν, ανεξάρτητα από το πώς υπάρχουν. Η Ηθική θέτει την επιβίωση του σώματος σαν ύψιστη αρχή, όσο και αν ταλαιπωρείται, όσο και αν του λείπει η ικανότητα να βιώνει απολαύσεις. Το σώμα πρέπει να ζει! Αλλιώς και το παράδειγμα του πόνου, ως απειλή, θα πάψει να είναι λειτουργικό.

Το σώμα γίνεται φορέας
μιας ιστορίας που στερεί
εθελούσια από τον εαυτό της
τη χαρά του να ζεις.
Μιας ιστορίας που κυριαρχείται
από την στέρηση και την θυσία.

Όταν πεινάς θέλεις να φας. Εάν δεν μπορείς να φας το στομάχι αρχίζει να πονάει, αν και πάλι δεν μπορείς να φας μέρα με την μέρα το σώμα θα αρχίσει να τρέφεται από τον εαυτό του, μέχρι που θα πεθάνει. Αυτό συμβαίνει μόνο σε περίπτωση που για κάποιους λόγους το σώμα είναι ανίκανο να τραφεί ή κάποιος άλλος του στερεί την τροφή. Αυτό είναι το πιο απλό παράδειγμα που οικιοποιήθηκε η εξουσία ώστε να γίνει λειτουργική. Το σώμα αντιδράει στην στέρηση της τροφής, με τον ίδιο τρόπο αντιδράει και σε κάθε στέρηση.

Ζούμε σε κοινωνίες που μπορούμε να φάμε και μπορούμε να βρούμε και κάποιους να μας ταΐσουν. Παρ’ όλ’ αυτά συνεχίζουμε να πεινάμε - να πεινάμε όχι για τροφή αλλά για αντικείμενα που μπορεί να προσδώσουν στην ζωή μας περισσότερα νοήματα. Πε-

ρισσότερα από το «δουλεύω για να τρώω και τρώω για να δουλεύω». Αυτή η πείνα στηρίζεται επίσης στην αρχική «φυσική» κλίση. Έχει ως κέντρο την απόλαυση. Στις καταναλωτικές κοινωνίες, πλήθος αντικειμένων έρχονται να γεμίσουν τα σώματα με ικανοποίηση επιθυμιών. Όμως κανείς δεν φαίνεται ευχαριστημένος. Η πείνα για ζωή δεν ικανοποιείται μόνο με αντικείμενα - για αυτό και τα ψυχοφάρμακα κάνουν θραύση. Κατεκλισμένα τα σώματα από πρότυπα για μια «πλούσια» ζωή, δεν μπορούν πλέον να ξεχωρίσουν αν μια επιθυμία τους συμβάλει στην αυτοεκπλήρωση ή στην αυτοκαταστροφή τους. Η αυθεντική ευτυχία δεν είναι θέαμα, δεν είναι αυτό που οι διαφημιστές σπονσοράρουν ως πληρότητα. Κι όμως, όλα τα πρότυπα συμπεριφορών, όλες οι αξίες, όλες οι διαδικασίες παραγωγής επιθυμίας και οι ίδιες οι επιθυμίες έχουν υποκατασταθεί από τις εικόνες τους, έχουν μετατραπεί σε εμπορεύματα - πουλιούνται και αγοράζονται. Είναι αντικείμενα και σαν αντικείμενα στερούνται ζωής. Αυτό θα μπορούσε να χαρακτηριστεί ως το τέλος της αυθεντικής ζωής ή «μη ζωή». Κάθε κίνηση, κάθε άγγιγμα, κάθε λέξη, κάθε βλέμμα, κάθε διδρομή, κάθε συμπεριφορά έχει προβλεφθεί, έχει υποστεί επεξεργασία. Τέτοια που να κατευθύνεται από την ανάγκη της αναπαραγωγής αυτού του πολιτισμού, την διαιώνιση αυτού του συστήματος παραγωγής θανάτου. Όμως πως επιτυγχάνεται λειτουργικά αυτός ο έλεγχος των σωμάτων;

Η εξουσία, ως γνώση, κατέχει στο οπλοστάσιο της Αυτό που ονομάζεται επιστήμη - γνώση δηλαδή του πεδίου ανάπτυξής της. Η επιστήμη με την σειρά της αναλύει, κατακερματίζει και ανασυνθέτει, παράγει αντί-

ληψη για τον κόσμο. Τέτοια που η οικειοποίηση της από το κοινωνικό σώμα ήδη μετατρέπει την ιδέα του κόσμου σε ιδέα χρήσιμη για την εξουσία. Οι τεχνικές ανάπτυξης της επιστήμης πάνω στα σώματα κινούνται παράλληλα με την δυνατότητα της να διεισδύει μέσα σε αυτά, τόσο φυσικά πχ. με το νυστέρι όσο και ιδεολογικά με την διάδοση του Λόγου πάνω στο αντικείμενο της.

Η ανατομία του σώματος είναι το μεταγενέστερο στάδιο του διαχωρισμού του σώματος σε σάρκα και πνεύμα - σε ύλη και ψυχή. Η επιστήμη αντικαθιστά την θρησκεία και ο έλεγχος του Πνεύματος - ή της καθεστωτικής ηθικής - πάνω στην αυθεντική επιθυμία, πάνω στις απολαύσεις, πάνω στο σώμα, γίνεται πλέον ο έλεγχος του γιατρού και της ορθού λόγου πάνω στο εν δυνάμει ασθενές σώμα. Στην αρρώστια, στην παρέκκλιση, στο αντιπαραγωγικό σώμα, στο εξεγερμένο σώμα. Η αντίληψη για τον κόσμο, ως μηχανή, στο εξής θα παράγει σώματα μηχανές. Σώματα με εξαρτήματα που χαίρουν φροντίδας. Ένας νέος κύκλος αγοράς θα ανοίξει για την εξασφάλιση της αναπαραγωγής των σωμάτων-μηχανών. Το ξεροκόμματο θα γίνει σύστημα κοινωνικής πρόνοιας - ιατρική περίθαλψη. Ο εργάτης-μηχανή θα αποτελεί κομμάτι μιας μεγαλύτερης μηχανής. Η απουσία νοήματος σε αυτή την αποζωικοποιημένη ιδέα για τον κόσμο θα οδηγήσει σε ανατροπές. Η επιθυμητική κίνηση για απόλαυση θα συντονίσει το προλεταριάτο σε κινήσεις εξόδου, είτε απελευθερωτικές είτε αυτοκαταστροφικές. Έπειτα το κεφάλαιο θα βρει νέες διεξόδους. Κάθε επιθυμία για ζωή με νόημα θα παράγει την αντιστροφή της. Αντικείμενα γεμάτα «νόημα» θα υποκαταστήσουν την αληθινή ζωή χάριν μιας προσωρινής συναισθηματικής επιβίωσης - χάριν της ανάγκης να λειτουργεί ένα αντιανθρώπινο οικοδόμημα. Το παράδειγμα του κόσμου μηχανή θα υποκατασταθεί από τον ψυχολογικό πόλεμο της κοινωνικής ανέλιξης μέσα από την κατανάλωση προσβάσιμων στο ευρύ κοινό προϊόντων. Οι μηχανές που παρήγαγε ο εργάτης-μηχανή επιστρέφουν σε αυτόν για να του κάνουν την ζωή πιο εύκολη και μαζί να τον πείσουν πως έτσι θα είναι στο εξής.

Με την βοήθεια της τεχνολογίας, η εξουσία, έχει πλέον την ικανότητα να παράγει επιθυμίες και σκέψη μέσω της θεαματικής αναπαράστασης τους. Το υποκείμενο ανάλυσης και το μοντέλο σκέψη βασίζεται στην διαχείριση του πληθυσμού μέσω του συστήματος πομπού - δέκτη. Είναι η εποχή ανάπτυξης των διαμεσολαβήσεων και ταυτόχρονα της πολλαπλότητας των μηνυμάτων. Ξεκινάνε οι πρώτες σφυγμομετρήσεις, δοκιμάζονται οι αντιδράσεις των πληθυσμών σε διαφορετικά μηνύματα. Η ιδέα του εγκεφάλου που στέλνει μηνύματα στο σώμα γίνεται η κυρίαρχη. Ο εγκέφαλος λειτουργεί ως συσσωρευτής και επεξεργαστής και το νευρικό σύστημα στέλνει τα μηνύματα και τις πληροφορίες στον οργανισμό. Ο έλεγχος του εγκεφάλου συνεπάγεται έλεγχο του σώματος.

Η μορφή διείσδυσης αυτή την φορά δεν έχει να κάνει με κάποια μορφή ηθικής που επιφέρει αυτοπειθαρχία, αλλά με την παραγωγή προτύπων αντίληψης και διαμεσολαβήσεων. Η εξουσία με την μετατροπή του κόσμου σε πληροφορίες προς διαχείριση, με την μετατροπή της ίδιας της γνώσης - μέχρι τότε γνώσης-εμπειρίας - σε γνώση αναπαράσταση - κατάφερε όχι απλά να παράγει νέες συνθήκες στον ίδιο χώρο αλλά νέους χώρους σε υπάρχουσες συνθήκες. Από την τηλεοπτική πληροφορία στον κυβερνοχώρο - το μυαλό συγχέει στο εξής την αναπαράσταση με την πραγματικότητα. Οι αλήθει-

ες διαπλέκονται τόσο που παύει να υφίσταται κομμάτι της πραγματικότητας χωρίς στοιχεία της μη πραγματικότητας. Ο εικονικός κόσμος είναι γεγονός - και το γεγονός είναι από μόνο του εικονικό. Νέες αγορές, νέοι κύκλοι, νέα εμπορεύματα. Εκατομμύρια δέκτες έχουν την δύναμη να συντονίζουν εγκεφαλικά κύτταρα - να προκαλούν χαρά, λύπη, αγωνία, συναισθήματα που στην μίζερη καθημερινότητα σπάνια βιώνει κανείς, δημιουργώντας έτσι την εξάρτηση από μια ψεύτικη ζωή, που έχει ανάγκη το σώμα, ώστε να βιώνει την μη ύπαρξή του ως αληθινή. Οπτικά μηνύματα επενδύουν τα εμπορεύματα με συναισθήματα, προσδίδοντάς τους μια ακαταμάχητη γοητεία, δίνοντάς τους «ζωή». Το αποτέλεσμα της συνεργασίας των ψυχολόγων με τους τεχνοκράτες, έκανε το μάρκετινγκ κινητήριο μοχλό μιας αγοράς που απευθύνεται σε μια «μάζα» που για να «ξεχνιέται» είναι απαραίτητο ο υπόλοιπος πληθυσμός της γης να ζει στα όρια ζωής και θανάτου. Οι «ευτυχισμένοι καταναλωτές» είναι το θέαμα που έχει πειστεί για την δύναμή του και τα εμπορεύματα διαμεσολαβήσεως η κύρια πηγή νοημάτων για την ζωή.

Κι όμως οι κύκλοι αναπαραγωγής χρειάζονται βαθύτερη επίγνωση της ζωής - ή καλύτερα των υλικών συνθηκών. Το μάτι της εξουσίας γίνεται το μικροσκόπιο στο εργαστήριο. Η χημεία διαλύει τα κύτταρα στα στοιχεία τους όπως η ανατομία διέλυσε το ανθρώπινο σώμα στα επιμέρους όργανά του. Μια αλυσίδα DNA παύει να θεωρείται ζωντανή όταν απομονώνεται όμως δεν παύει να είναι παραγωγική. Το γενετικό υλικό διασπάται επίσης στα επιμέρους στοιχεία του. Τα γονίδια μετατρέπονται σε αντικείμενα - αγοράζονται και πουλιούνται. Το σώμα από την ιατροποίηση του περνάει στην μοριακή διάσπαση του και την τεχνολογικοποίηση του. Οι πρωταρχικές πληροφορίες για την δομή του οργανισμού ήταν λοιπόν κρυμμένες σε κάθε μας σημείο, σε κάθε μας μόριο. Ο έλεγχος τους θα σήμαινε τον απόλυτο έλεγχο.

Τα ψηφιακά λογισμικά σε συνδυασμό με την βιολογία παράγουν νέα γνώση-εξουσία, νέα αντίληψη για την ίδια πλέον την ζωή. Ίσως στο μέλλον θα μπορούν να παράγουν και νέα σώματα πέρα από τα σώματα. Νέα εμπορεύματα αποζωικοποιημένα - η ζωή παύει να θεωρείται υπέρμετρη αξία όταν παράγεται πέρα από την φύση και οι προλετάριοι του μέλλοντος δεν θα έχουν καν στον αρχικό προγραμματισμό τους την επιθυμία να απολαύσουν κάτι που δεν είναι δικό τους. Η βιοτεχνολογία ίσως θα καταφέρει κάτι που καμιά θρησκεία, καμιά ρατσιστική ιδεολογία, καμιά ιατρική πρόληψη ή θεραπεία δεν κατάφερε: την πλήρη απονοηματοδότηση του ζωντανού ανθρώπινου σώματος - την ίδια την ζωή - την εξάλειψη κάθε φυσικής ορμής για απόλαυση.

Αλλά ας μην προτρέχουμε. Το ζήτημα για εμάς παραμένει το εξής: από την στιγμή που επιβιώνουμε, σαν σώμα, σαν τάξη ή σαν σύνολο οργάνων, μέσα στα πολλαπλά στάδια εξέλιξης αυτού του πολιτισμού είμαστε φορείς αυτής της γνώσης είμαστε φορείς αυτής της εξουσίας. Στην πραγματικότητα είμαστε φορείς ενός ξένου προορισμού, ενός νοήματος που δεν επιλέξαμε, ενός κόσμου που μας παραδόθηκε και έπρεπε να γνωρίσουμε μόνο τις χρήσιμες πληροφορίες για αυτόν. Είμαστε φορείς της ιστορίας όλων των σωμάτων. Η ιστορία μας είναι η ιστορία που αναγκαστικά φέρουν

Η ιστορία μας είναι η ιστορία που αναγκαστικά φέρουν μέσα τους όλες οι προηγούμενες γενιές. Όλες οι μορφές απειλής, όλες η μορφές ηθικής, όλες οι μορφές γνώσης, όλες οι μορφές διαχωρισμών και διαμεσολαβήσεων είναι βαθιά ριζωμένες στα κύτταρά μας

μέσα τους όλες οι προηγούμενες γενιές. Όλες οι μορφές απειλής, όλες η μορφές ηθικής, όλες οι μορφές γνώσης, όλες οι μορφές διαχωρισμών και διαμεσολαβήσεων είναι βαθιά ριζωμένες στα κύτταρα μας. Βιώνονται σαν συναισθηματική ανεπάρκεια, σαν ψυχικός πόνος, σαν αρρώστια, σαν στέρηση και όταν βουτάμε στα εμπορεύματα αντιστρέφονται σε θεραπεία, υποκατάσταση και λύτρωση. Και δύσκολα μπορούμε πλέον να αναγνωρίσουμε την αυθεντική ζωή. Δύσκολα, γιατί λίγα πράγματα ξέρουμε για αυτή. Λίγα, όπως, ο αυθεντικός πόνος που νιώθουμε σαν απάντηση όταν αφήνουμε το σώμα να το κατευθύνει η επιθυμία για αυθεντική απόλαυση. Για απόλαυση που σε ένα βαθμό, εμπιστεύεται στον εαυτό της, πως κινείται έξω από την εξουσία. Απόλαυση που μοιάζει να απειλεί την εξουσία. Γιατί η εξουσία επιστρατεύει τον φόβο για να την πολεμήσει και αυτό μας κάνει πιο σίγουρους πως αυτή η κίνηση είναι κίνηση που επιζητάει πράγματι μια άλλη γνώση, που επιζητάει να αναγεννήσει νέα σώματα. Σώματα πληγωμένα και αλλοτριωμένα που όμως συντονίζονται γύρω από την αρχική τους παρόρμηση: την καταστροφή του πολιτισμού που τους στερεί την ζωή. Σώματα που ενώνονται με νέες γλώσσες - με τις δικές τους γλώσσες. Σώματα που συζητούν την ιστορία τους σαν γνώση αντι-εξουσίας, που αποψηφιοποιούν τον κόσμο των αναπαραστάσεων, που ενώνουν τα όργανά τους και δημιουργούν υπερώματα. Σώματα που απομηχανοποιούνται την στιγμή που δημιουργούν υπερώματα μάχης. Όχι για να πολεμήσουν μόνο τον εχθρό αλλά και τον ίδιο τους τον εαυτό, ως φορέα της γνώσης της εξουσίας.

Η τελετουργία επανέρχεται στο προσκήνιο για να επιδείξει το τέλος μιας τελετουργίας που βασίστηκε στην καθυπόταξη της ανθρώπινης θέλησης για ζωή. Η βία της εξουσίας επιστρέφει σε αυτήν με την κατεδάφιση όλων των ψευδαισθήσεων - την καταστροφή των εμπορευμάτων - την καταστροφή της ιδιοκτησίας - την απαξίωση των αντικειμένων - την απαξίωση της λατρείας - το τέλος κάθε ηθικής - και ταυτόχρονα την επίδοση στην αχαλίνωτη - πέρα από κάθε φαντασία - δημιουργία συνθηκών παιχνιδιού - αλληλεπίδρασης σωμάτων - ερωτικών εξεγερτικών διεργασιών - ζωής μέχρι το τέλος...

little John

ΠΡΕΚΑΡΙΟΙ ΟΛΟΥ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΑΣ ΣΥΝΟΜΟΤΗΣΟΥΜΕ

“Αναστατώστε τα δίκτυα εργασίας, σαμποτάρετε τα σύνορα, οργανώστε την κοινοτική συνεργασία, κτίστε τις κομμουνιστικές κολεκτίβες”

EUROMAYDAY 2005 MILANO

Στο προηγούμενο τεύχος όπως θα θυμάστε όσοι και όσες το διαβάσατε, αναφερθήκαμε εκτενώς στην καμπάνια Euromayday 2005. Ένα πανευρωπαϊκό κάλεσμα προς όλους τους επισφαλώς εργαζόμενους για συμμετοχή στην πρωτομαγιάτικη διαδήλωση. Και ταυτόχρονα μια προσπάθεια σύνδεσης διαφορετικών αυτόνομων δομών και λόγων μέσα από την δράση στο δρόμο. Η καρδιά αυτής της καμπάνιας χτυπάει στην Ιταλία ενώ η έκφραση της την πρωτομαγιά στο Μιλάνο μας βρήκε εκεί, παρόντες στην πιο ξέφρενη αλλά και πολιτική διαδήλωση-γιορτή. Νιώθουμε ανίκανοι, προς στιγμήν, να ασκήσουμε συνολική κριτική στο γεγονός. Εξάλλου το αρχιπέλαγος των αυτόνομων πολιτικών σχηματισμών, των κοινωνικών κέντρων και των διαφορετικών θεματικών που εκφράζονται μέσα από ποικιλόμορφες καμπάνιες, δεν μας επιτρέπει να έχουμε μια επιφανειακή προσέγγιση χωρίς να γνωρίζουμε τι είναι το καθένα ξεχωριστά, πως σκέφτεται και δρα, τι κινηματικές επιλογές κάνει. Ένα είναι πάντως σίγουρο, η διαδήλωση του Μιλάνου, ξεκινώντας σαν πρόταση από τους Chainworkers κατάφερε να προσελκύσει το ενδιαφέρον όλων σχεδόν των αυτόνομων χώρων, των κοινωνικών κέντρων, των συνδικάτων βάσης μέχρι και την νεολαία του κομμουνιστικού κόμματος. Είναι φυσικό, όταν κάτι κινείται και φέρνει ανθρώπους στο δρόμο, τότε και οι εκάστοτε «επαγγελματίες» επαναστάτες ή οι επίδοξοι ηγέτες εμφανίζονται στο προσκήνιο για να εκπροσωπήσουν κάτι που το ίδιο το έχει αρνηθεί

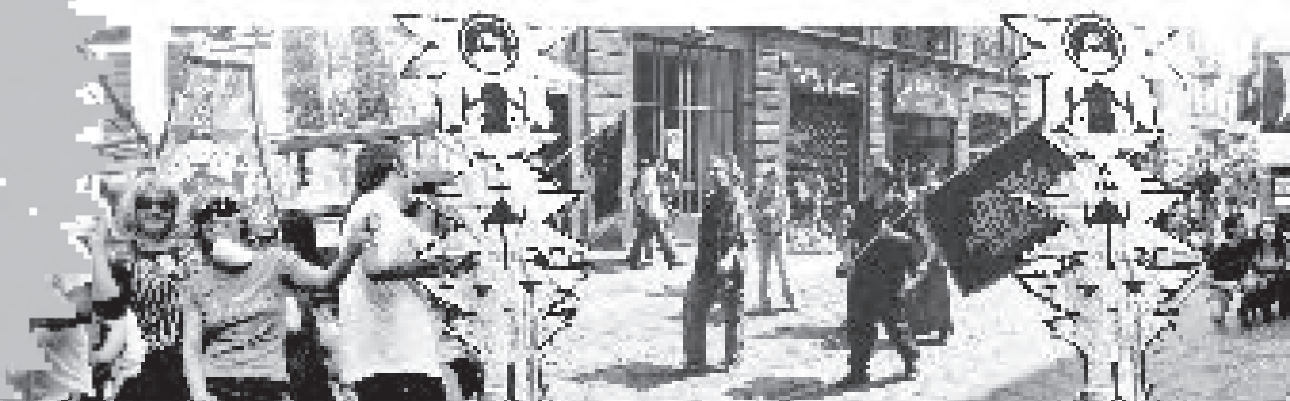
για τον εαυτό του. Έτσι και ο Alex Foti, του οποίου εκδώσαμε την συνέντευξη στο προηγούμενο τεύχος, εγκαταλείποντας τους chainworkers, όπως μας ειπώθηκε, αποφάσισε να ηγηθεί του κόμματος του πρεκαριάτου, ανατρέποντας πολλά από όσα φαίνεται να υποστήριζε για την αυτόνομη οργάνωση των επισφαλώς εργαζόμενων. Για την ώρα όλα παίζονται στο δρόμο...

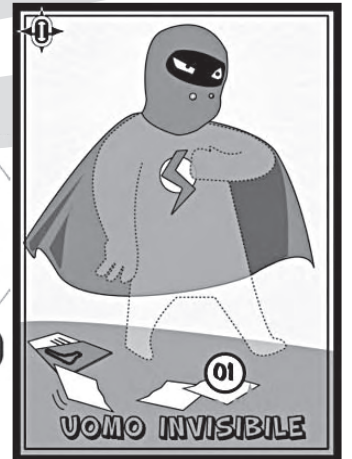
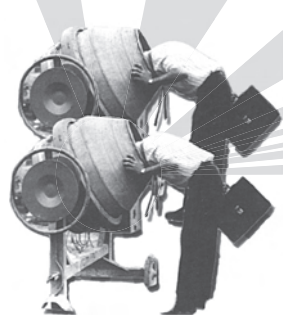
Μιλάνο, 1η Μάη, 2.00 το μεσημέρι. Ξεκινάνε τα πρώτα βαν των διαδηλωτών. Δυο άντρες ηλικίας άνω των 50 ετών, ο ένας κρατάει μια πελώρια μαύρη σημαία με ένα κόκκινο άλφα σε κύκλο, ο άλλος μια εξίσου τεράστια μαύρη σημαία η οποία γράφει Circolo Anarchico ponte della chisola. Πίσω τους ένα βανάκι με κόκκινα και πράσινα καπνογόνα και με κεντρικό πανό: «Εγώ εργάζομαι, εσύ εργάζεσαι, αυτή εργάζεται – αυτή η ζωή είναι θάνατος – προτιμώ να μείνω ζωντανός». Ακολουθούν δεκάδες χιλιάδες πλήθη διαδηλωτών, ή καλύτερα «πρεκαριών». Porta Ticinese, Μιλάνο, το parade των άυλων, των ευέλικτων, των προσωρινών, των πρεκαριών ξεκινάει...

Στην κεφαλή του parade οι νταλίκες των οργανωτών chainworkers (www.chainworkers.org). Μετεστραμμένες, βαμμένες, χαρούμενες και οργισμένες. Με τον άγιο πρεκαριο στο μπροστινό τους μέρος να «εκλιπαρεί» για σπίτι, λεφτά, αγάπη, μεταφορές και επικοινωνίες, με κεντρικά πανό «Ευέλικτοι της Ευρώπης ας ενωθούμε, δεν είμαστε ούτε η υψηλή τάξη, ούτε η χαμηλή τάξη, είμαστε η νέα τάξη» και με τεράστια ηχοσυστήματα στο πίσω μέρος, οδηγούν την πορεία. Παράλληλα μοιράζουν, έντυπα, αυτοκόλλητα, προκηρύξεις και μπύρες.

Ένα έξυπνο παιχνίδι έχει οργανωθεί ώστε να προσελκύσει το ενδιαφέρον των συμμετεχόντων, γύρω από τις επιμέρους καμπάνιες. Ένα άλμπουμ κυκλοφορούσε από χέρι σε χέρι με κενές θέσεις όπου θα έμπαιναν πολύχρωμα αυτοκόλλητάκια με σούπερ ήρωες. Έτσι ο καθένας και η καθεμία έπρεπε να περάσουν από τις νταλίκες ή τα βανάκια των αντίστοιχων σούπερ ηρώων, να πάρουν τα αυτοκόλλητα και να τα κολλήσουν στην θέση τους, ή να ανταλλάξουν με άλλους αυτά που τους περισσεύουν. Έτσι ο κόσμος άρχισε να δημιουργεί σημεία συνάντησης, ανταλλαγής, συζήτησης, παιχνιδιού και παράλληλα εξοικειώνονταν με λέξεις, έννοιες και θεματικές που έβαζαν οι διοργανωτές σαν περιγραφή ή επεξήγηση του περιεχομένου της δράσης τους. Το παιχνίδι με τα αυτοκόλλητα επανέφερε στο σώμα μια παιδικότητα, παραπέμποντας στα άλμπουμ που όλοι λίγο πολύ είχαμε πιτσιρίκια.

Στο παιχνίδι αυτό συμμετέχουν οι νταλίκες και τα group του δικτύου των πρεκαριών: το μητροπολιτικό πρεκαριάτο με σύνθημα: «Αναστατώστε τα δίκτυα εργασίας, σαμποτάρετε τα σύνορα, οργανώστε την κοινοτική συνεργασία, κτίστε τις κομμουνιστικές κολεκτίβες» και ο αόρατος άνθρωπος που μας κοιτάζει μεσ' στα μάτια σπάζοντας τους καθρέπτες και μας προσκαλεί να δραπετεύσουμε από τον έλεγχο, την κατανάλωση και την εργασία. Στη συνέχεια έρχεται ο Carpen Vegan ο οποίος απαιτεί «τζάμπα φαγητό για τις μάζες» και ο Robin Book που προτρέπει σε μαζικές απαλλοτριώσεις βιβλίων. Ο εγκαταλειμμένος, ο Super Gioppino με τα μεγάλα παπούτσια και το έξυπνο μυαλό και ο Pigger Man με σύνθημα: «Απελευθερωμένος από τη λογική της αμαρτίας, απελευθερωμένος από τη λογική της εργασίας, απελευθέρωσε τον βρωμερό άνθρωπο που έχεις μέσα σου!». Έπειτα εμφανίζεται η super ευέλικτη –Super

εγώ εργάζομαι εσύ εργάζεσαι, αυτή εργάζεται, αυτή η ζωή είναι θάνατος, προτιμώ να μείνω ζωντανός

Flex-, ο ψηφιοποιημένος Quit που μας καλεί να επανεκινήσουμε το σύστημα, ο Periferix με το super πατίνι του που μόλις έχει οργώσει την ασφαλτο όλης της πόλης μεταφέροντας πακέτα και μας λέει ότι η μονή έξοδος που βρήκε είναι η κοινωνική επανάσταση. Σε λίγο βλέπουμε τον γιγαντιαίο Operator X ή αλλιώς τον πρωταθλητή της αυτομείωσης με μια τεράστια ροζ μπέρτα να χορεύει μαζί με την επίσης ροζ Spider Mom και να τραγουδάνε «Να αλλάξουμε τον κόσμο? Ας κάνουμε μια πρόβα εξουσιοδοτώντας το ροζ μπλοκ!». Λίγο παρακάτω η Wonder Queer παραμένει πάντα κερατωμένη αλλά και επαναστάτρια και η γοητευτική Wonder Bra -απίθανος στηθόδεσμος- μας επισημαίνει ότι καλύτερα είναι να απεργείς παρά να εργάζεσαι, οι porn flakes, οι κοινωνικοί άγγελοι, το πλοίο των queer και οι sexyshock με σύνθημα «εργάτριες του έρωτα ας ενωθούμε», και πολλοί ακόμα.

Στη συνέχεια ακολουθεί το δικτυο υποστήριξης των καταλήψεων στέγης που όπως δηλώνουν είναι «ο χτύπος των προκάριο στους γαμημένους δρόμους» και μας καλούν να επαναοικιοποιηθούμε την πόλη «reclaim the city». Σύνθημα τους είναι το δικαίωμα στέγης για όλους, το οποίο δεν το διεκδικούν το πραγματοποιούν. Έρχεται η κινούμενη κατελιγμένη ζώνη για την αυτοάμυνα «μαύροι πάνθηρες», το ενυδρείο των προκάριο «acquario - precario», μετανάστες «χωρίς χαρτιά», διάφορα αυτοοργανωμένα συνδικάτα βάσης - cobas και cub, ένα σχετικά μικρό critical mass - ποδηλατοπορεία το γνωστό «αχαλίνωτο ποδηλατοπροκάριατο», και τελευταία τα το-

πικά κοινωνικά κέντρα του leoncavallo, οι disobbedienti και η νεολαία της refodazione comunista. Τέλος εμφανίζεται ο στρατός για την απελευθέρωση του Άγιου Προκάριου με ροζ καπνογόνα και φωτοβολίδες.

Συνολικά περισσότερες από 50 νταλικές, διέσχισαν τους κεντρικούς δρόμους της πόλης σε μια διαδήλωση που διήρκεσε πάνω από 6 ώρες και συμμετείχαν σε αυτήν πάνω από 100.000 άτομα. Οι καρμπινέροι φύλαγαν επιλεγμένα σημεία της πόλης, καταστήματα, τράπεζες ή δημόσια κτίρια. Οι δημοσιογράφοι επίσης ήταν ελάχιστοι, κάμερες δεν έβλεπες πουθενά, ούτε συνεντεύξεις.

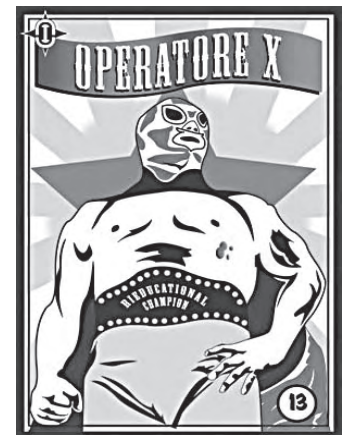
Γεγονός που αποδεικνύεται με το ότι παρά το μέγεθος της διαδήλωσης κανένα διεθνές ειδησεογραφικό πρακτορείο δεν μίλησε για αυτή, όπως γίνεται συνήθως την πρωτομαγιά με άλλες πόλεις. Κατά τη διάρκεια της διαδρομής κάηκε μια τράπεζα, σπάστηκαν ορισμένες βιτρίνες ενώ σχεδόν όλες οι υπόλοιπες βιάφτηκαν με μπογιές κομφετί και σπρέι. Ήταν Κυριακή και τα καταστήματα δεν ήταν ανοιχτά έτσι δεν έγιναν οι συνηθισμένες απαλλοτριώσεις των προηγούμενων χρόνων. Το parade κατέληξε σε ένα μεγάλο πάρκο. Εκεί συνεχίστηκε ο χορός. Ταυτόχρονα στήθηκαν πάγκοι με βιβλία και cd από τους αναρχοσυνδι-

καλιστές της F.A.I και U.S.I όπως επίσης και πάγκοι με φαγητό από διάφορες κολεκτίβες.

Το εορταστικό κλίμα, οι δυνατές μουσικές - από ragga, ska, drum'n'bass, techno, trance, hip hop μέχρι λαϊκή μουσική του Εκουαδόρ - οι αυτοσχέδιες κατασκευές και το πολύ χρώμα ήταν ουσιαστικά τα στοι-

Συνολικά περισσότερες από 50 νταλικές, διέσχισαν τους κεντρικούς δρόμους της πόλης σε μια διαδήλωση που διήρκεσε πάνω από 6 ώρες και συμμετείχαν σε αυτήν πάνω από 100.000 άτομα.

χεία που έκαναν την διαδήλωση ελκυστική στο να συμμετέχει κανείς, σε αντίθεση π.χ. με τις παραδοσιακές πορείες-κηδείες των κομμάτων ή των θεσμικών συνδικάτων όπως αυτή που γίνεται στην Ρώμη. Τα συνθήματα ή τα «αιτήματα» ήταν πολλά και διαφορετικά ενίοτε και αντιθετικά μεταξύ τους. Πχ. Από την μία υπάρχει αποδοχή της ελαστικότητας αλλά άρνηση της εργασίας, ή καλύτερα άρνηση ενός μοντέλου ζωής που εργάζεται έτσι και αλλιώς, από την άλλη υπήρχαν κομμάτια στην διαδήλωση που δήλωναν εναντίωση στην ίδια της ελαστικότητα και μιλούσαν για κεκτημένα δικαιώματα. Δηλαδή, οι μεν που θεωρούν ότι το κοινωνικό κράτος είναι παρελθόν και ότι θα πρέπει με νέους αγώνες να απαλλοτριώσουμε αυτά που παράγουμε ως τάξη και άλλοι που θεωρούν ότι πρέπει να αντισταθούμε στην διάλυση του κοινωνικού κράτους και αυτό θα είναι το πεδίο συνειδητοποίησης της εργατικής τάξης. Πάντως όλοι χόρευαν στους ρυθμούς της ανασφάλειας...

χάρης + Little John

ΚΙ Ο ΜΗΝΑΣ ΜΑΗΣ ΔΕΝ ΘΑ ΞΑΝΑΡΘΕΙ ΠΟΤΕ, ΑΠΟ ΣΗΜΕΡΑ ΕΩΣ ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΑΥΤΟΥ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΟΥ ΘΕΑΜΑΤΟΣ, ΔΙΧΩΣ ΝΑ ΜΑΣ ΘΥΜΗΘΟΥΝ

ΤΟ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΤΟ ΩΣ ΥΠΟΚΕΙΜΕΝΟ ΚΑΙ ΩΣ ΑΝΑΠΛΑΡΧΑΣΤΑ

Η ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΤΟΥ ΘΕΑΜΑΤΟΣ
του Γκυ Ντεμπόρ
(Bushel Chastell)

Η φράση του τίτλου βρίσκεται στην ταινία του Γκυ Ντεμπόρ «Η κοινωνία του θεάματος» εν μέσω σκηνών από την εξέγερση του Μάη του '68. Ο Ντεμπόρ, αλλά και άλλοι καταστασιακοί, είδαν στο Μάη του '68 την επιβεβαίωση της θεωρίας τους και –υπερβάλλοντας ίσως– εξύμνησαν την καθοριστική επιρροή τους στο ξέσπασμα της εξέγερσης. Πέρα από υπερβολές όμως, είναι βέβαιο ότι τόσο στα συνθήματα όσο και στο γενικότερο πνεύμα του Μάη η καταστασιακή συμβολή είναι εμφανής και σημαντική – γεγονός ιδιαίτερα αξιοσημείωτο αν σκεφτεί κανείς ότι επρόκειτο για μια μικρή και “περιθωριακή” ομάδα: την εποχή εκείνη οι καταστασιακοί μαζί με τους λυσσασμένους (με τους οποίους έδρασαν μαζί κατά την εξέγερση) δεν ήταν πάνω από 10-12 άτομα. Μ' έναν τρόπο που έμοιαζε περίεργος στους αστούς και σταλινικούς αναλυτές της εποχής, τα ριζοσπαστικά κομμάτια του κινήματος γίνονταν καταστασιακά στην πράξη.

«Το κίνημα των καταλήψεων [του Μάη] ήταν προφανώς η άρνηση της αλλοτριωμένης εργασίας και επομένως η γιορτή, το παιχνίδι, η πραγματική παρουσία των ανθρώπων και του χρόνου. Ήταν, επίσης, η άρνηση κάθε εξουσίας, κάθε ειδικευσης, κάθε ιεραρχικής αποστήρησης: η άρνηση του κράτους και συνεπώς των κομμάτων και των συνδικάτων, καθώς και των κοινωνιολόγων, των καθηγητών, της καταπιεστικής ηθικής και ιατρικής. Όλα εκείνα που το κίνημα επανέφερε μέσα σ' έναν κατακεραυνωτικό συνειρμό –“Γρήγορα!” έλεγε απλά ένα από τα συνθήματα στους τοίχους, που ήταν ίσως το πιο ωραίο– περιφρονούσαν ολοκληρωτικά τις παλιές συνθήκες ύπαρξης και άρα όλους αυτούς που εργαζόνταν για τη διατήρησή τους, από τις βεντέτες της τηλεόρασης μέχρι τους πολεοδόμους.»¹

Η Καταστασιακή Διεθνής ιδρύθηκε τον Ιούλιο του 1957 σε μια συνδιάσκεψη που έγινε στην Ιταλία, ενώνοντας τις δυνάμεις της Λεττριστικής Διεθνούς (Γκυ Ντεμπόρ, Μισέλ Μπερνστάιν), του Διεθνούς Κινήματος για ένα Φανταστικό Μπαουχάους (Άσγκερ Γιουν, Τζουζέπε Πίνινο-Γκαλιτσο) και της Ψυχογεωγραφικής Επιτροπής του Λονδίνου (Ραλφ Ράμνεϊ). Τα μέλη των ομάδων αυτών, που προέρχονταν από διάφορες ευρωπαϊκές χώρες και είχαν ήδη την εμπειρία πρωτοποριακών καλλιτεχνικών κινήματων, όπως η Cobra και ο Λεττρισμός, μοιράζονταν την κριτική αποτίμηση των πρωτοποριών των αρχών του 20ού αιώνα (Φουτουρισμός, Νταντά, Σουρεαλισμός), τη θέληση για το ξεπέρασμα της τέχνης ως εξειδικευμένης και διαχωρισμένης δραστηριότητας, και τη διάθεση να επαναστατικοποιήσουν την καθημερινή ζωή. Κληροδότησαν στην Κ.Δ. πειραματικούς τρόπους και τεχνικές, όπως η ψυχογεωγραφία (η μελέτη των αποτελεσμάτων του οργανωμένου γεωγραφικού περιβάλλοντος, το οποίο επιδρά άμεσα στη συναισθηματική συμπεριφορά των ατόμων), η περιπλάνηση (έναν πειραματικό τρόπο συμπεριφοράς που συνδέεται με τις συνθήκες της ζωής στην πόλη και συγχρόνως μια τεχνική του βιαστικού πέρασματος μέσα από ποικίλες αστακές ατμόσφαιρες) και η μεταστροφή (η επαναχρησιμοποίηση και ενσωμάτωση προηγούμενων καλλιτεχνικών δημιουργημάτων σε μια ανώτερη κατασκευή του περιβάλλοντος). «Αποφάσισαν ότι το πρώτο πεδίο της μελλοντικής τους δραστηριότητας θα περιλάμβανε πειράματα στη συμπεριφορά, την κατασκευή ολοκληρωμένων περιβαλλόντων και ελεύθερα δημιουργημένων στιγμιότυπων ζωής.»²

Το καταστασιακό εγχείρημα, οπωσδήποτε ευρείας κλίμακας και φιλόδοξο, εκκινούσε από το πεδίο της κουλτούρας, όμως η κριτική του περιλάμβανε το σύνολο της κοινωνικής ζωής και κάθε ιεραρχικής κοινωνικής οργάνωσης σ' Ανατολή και Δύση. Οι καταστασιακοί επιδιώκουν τη ριζική κριτική της πολιτικής οικονομίας, το ξεπέρασμα του εμπορεύματος και της μισθωτής εργασίας: την πλήρη χειραφέτηση της καθημερινής ζωής και την αδιάκοπη μεταμόρφωση του κόσμου. Θέτουν ως στόχο την κατάργηση

1. Η Αρχή μιας Εποχής, ανυπόγραφο κείμενο που αποδίδεται στον Ντεμπόρ, περιοδικό Internationale Situationniste, τχ 12, Σεπτέμβριος 1969.
2. Μισέλ Μπερνστάιν, Η Καταστασιακή Διεθνής, Σεπτέμβριος 1964 (περιλαμβάνεται στη συλλογή Το αισθητικό και το πολιτικό).
3. Η αντικαταστασιακή επιχείρηση σε διάφορες χώρες, περιοδικό Internationale Situationniste, τχ 8, Ιανουάριος 1963 (περιλαμβάνεται στη συλλογή Το Ξεπέρασμα της τέχνης).

των υπάρχουσών τάξεων (με τρόπο μάλιστα που δεν θα συνεπάγεται νέα διαίρεση της κοινωνίας) και την επικράτηση σε παγκόσμια κλίμακα των εργατικών συμβουλίων.

Ξαναδιαβάζον κριτικά και δημιουργικά τον Χέγκελ, τον νεαρό και τον όψιμο Μαρξ, τον Λούκατς, τον Λεφέβρ και επεξεργάζονται μια νέα ριζοσπαστική συνεκτική θεωρία και καινούργιες μεθόδους δράσης (μέσα από τα 12 τεύχη του περιοδικού Internationale Situationniste, αλλά και πολλά άλλα περιοδικά κι εκδόσεις σε όλες σχεδόν τις ευρωπαϊκές γλώσσες: και, βέβαια, με τα βιβλία Κοινωνία του θεάματος του Ντεμπόρ και Η επανάσταση της καθημερινής ζωής του Ραούλ Βανεγκέμ, που εκδόθηκαν λίγους μήνες πριν το Μάη του '68).

Η απαίτηση της θεωρητικής συνοχής συμβαδίζει με την πρακτική οργάνωση της συλλογικής δραστηριότητας – και συχνά οδηγούν σε μια πληθώρα διαγραφών και πολεμικών που αποτελούν μέρος της “καταστασιακής μυθολογίας”. Όμως η Κ.Δ. δεν θέλει οπαδούς.

«Στις σημερινές εξαιρετικά δυσμενείς ιστορικές συνθήκες, στις οποίες τίθεται το έργο της αναδημιουργίας της κουλτούρας και του επαναστατικού κινήματος σε μια ολοκληρωτικά καινούργια βάση, η Κ.Δ. δεν μπορεί να είναι παρά μία Συνωμοσία των Ίσων, ένα στρατηγείο που δεν θέλει στρατεύματα. Πρέπει να βρούμε, ν'

ανοίξουμε το “βορειοδυτικό πέρασμα” προς μια καινούργια επανάσταση χωρίς μάζες εκτελεστών, μια επανάσταση που πρέπει ν' απλωθεί σ' έναν κεντρικό τομέα που μέχρι σήμερα δεν είχε αγγίξει: την κατάκτηση της καθημερινής ζωής. Οργανώνουμε τον πυροκροτητή και τίποτα περισσότερο: η ελεύθερη έκρηξη θα γίνει έξω από το δικό μας ή οποιοδήποτε άλλο έλεγχο.»³ Μετά το Μάη, και παρ' όλη τη δικαίωση των θέσεών τους και την αυξανόμενη αποδοχή και “διασημότητα”, η οργάνωση εισέρχεται σε κρίση και εντέλει αυτοδιαλύεται το 1972.

Σήμερα, όροι όπως «κοινωνία του θεάματος» χρησιμοποιούνται ανέξοδα σε κείμενα και “αναλύσεις” στα κατεστημένα μμε (με μια διάθεση να ευνοήσουν τη σημασία τους; Σχνά, μάλλον, χωρίς να καταλαβαίνουν για τι μιλάνε). Στον ακαδημαϊκό και καλλιτεχνικό χώρο εκπονούνται διατριβές, μελέτες και έργα που αναφέρονται στους καταστασιακούς, αντιμετωπίζοντάς τους συνήθως ως μία ακόμη καλλιτεχνική πρωτοπορία, αποκομμένη από τη συνολική της κριτική στην καπιταλιστική κοινωνική ζωή: μία γεμάτη κύρος υποσημείωση σ' αφασικά κείμενα.

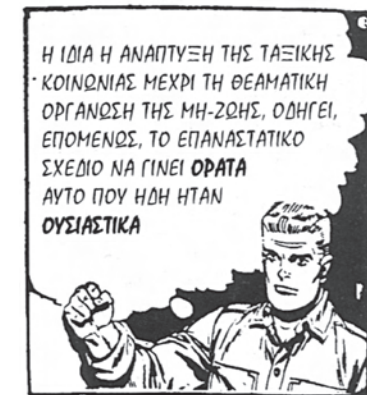
Τα εργατικά συμβούλια δεν κατέκτησαν τον κόσμο, δεν έχτισαν νέες περιπετειώδεις πόλεις, δεν εφηύραν νέα πάθη. Όμως η Καταστασιακή Διεθνής έζησε εξερευνώντας εντατικά το ανθρώπινο: τη σύνθεση της στιγμής που περνά και του ιστορικού χρόνου: και η κριτική ανάγνωση των έργων και των ημερών της δεν μπορεί παρά να είναι μέρος της ζωντανής μας παράδοσης: της ζωής που δεν παραδίνεται.

Επιλογή βιβλιογραφίας

(Στα ελληνικά τα καταστασιακά έργα έχουν εδώ και χρόνια μια αξιόλογη παρουσία – μεγαλύτερη απ' ό,τι σε άλλες περισσότερες διαδεδομένες γλώσσες. Η παρακάτω βιβλιογραφία, λοιπόν, κάθε άλλο παρά εξαντλεί το αντικείμενό της – απλώς προτείνει ορισμένα κείμενα σε όσους/ες θέλουν να έρθουν σε επαφή με τη θεωρία και την ιστορία του κινήματος.)

- Γκυ Ντεμπόρ, Η κοινωνία του θεάματος (μτφ. Π. Τσαχαγέας – Ν. Αλεξίου), Αθήνα, Ελεύθερος Τύπος 1986.
Raoul Vaneigem, Η επανάσταση της καθημερινής ζωής (μτφ. Σ. Βελέντζας), Αθήνα, Ακκιών χ.χ.
Internationale Situationniste, Το ξεπέρασμα της τέχνης (μτφ. Γ. Ιωαννίδης), Αθήνα, ύψιλον 1985. [Ανθολογία κειμένων, κυρίως από τα τεύχη 1 έως και 12 του περιοδικού I.S.]
Το αισθητικό και το πολιτικό (μτφ. Π. Τσαχαγέας – Ν. Αλεξίου) Αθήνα, Ελεύθερος Τύπος 1996. [Ανθολογία κειμένων από την Cobra, τη Λεττριστική και την Καταστασιακή Διεθνή.]
Γκυ Ντεμπόρ, Σχόλια πάνω στην κοινωνία του θεάματος (μτφ. Π. Τσαχαγέας), Αθήνα, Ελεύθερος Τύπος 1988.
Γκυ Ντεμπόρ, Im girum imus nocte et consumimur igni (μτφ. Α. Βαρίκας), Αθήνα, Γαβρηλίδης 1995.
Anselm Jappe, Γκυ Ντεμπόρ (μτφ. Ν. Κούρκουλος), Αθήνα, Ελεύθερος Τύπος 1998. [Η πλέον αξιόλογη κριτική αποτίμηση του έργου του Ντεμπόρ.]
Γιώργος-Ίκαρος Μπαμπασάκης, Βορειοδυτικό πέρασμα – Cobra, Λεττριστές, Καταστασιακοί, Αθήνα, Οξύ 2001.

σημείωμα - μετάφραση: sphlynx

All the king's men

(αυτοπόγραφο κείμενο στο περιοδικό
Internationale Situationniste, τχ 8, Ιανουάριος 1963)

διποτε νεοστιγλο-
κής, ακόμα κι αν αυτή
ακολουθεί τον λιγό-
τερο απαρχαιωμένο

Το ζήτημα της γλώσσας βρίσκεται στην καρδιά όλων των αγώνων μεταξύ των δυνάμεων που μάχονται να καταργήσουν την παρούσα αλλοτρίωση κι αυτόν που προσπαθούν να την διατηρήσουν: είναι αδιαχώριστο από το συνολικό πεδίο αυτών των αγώνων. Ζούμε μέσα στη γλώσσα όπως μέσα στον μολυσμένο αέρα. Αντίθετα με ό,τι νομίζουν οι ευφυολόγοι, οι λέξεις δεν παίζουν. Κι ούτε κάνουν έρωτα, όπως νόμιζε ο Μπρετόν, παρά μόνο στα όνειρα. Οι λέξεις εργάζονται – για λογαριασμό της κυρίαρχης οργάνωσης της ζωής. Και παρ' όλα αυτά δεν έχουν πλήρως αυτοματοποιηθεί: δυστυχώς για τους θεωρητικούς της πληροφορίας, οι λέξεις δεν είναι καθ' εαυτές “πληροφοριακές”. ενσαρκώνουν δυνάμεις που μπορούν να αναστατώσουν τους πλέον προσεκτικούς υπολογισμούς. Οι λέξεις συνυπάρχουν με την εξουσία, κι έχουν μια σχέση ανάλογη μ' αυτήν που έχουν οι προλετάριοι (είτε με τη σύγχρονη είτε με την κλασική έννοια του όρου) με την εξουσία. Τις βάζουν να δουλεύουν σχεδόν συνεχώς, τις εκμεταλλεύονται όλη την ώρα προσπαθώντας να ξεζουμίσουν απ' αυτές οποιοδήποτε νόημα ή ανοησία, κι όμως παραμένουν ακόμη κατά μία έννοια ουσιαστικά ξένες κι άγνωστες.

Η εξουσία παρουσιάζει μόνο το διαστρεβλωμένο, επίσημο νόημα των λέξεων – τις εξαναγκάζει, τρόπον το λέγειν, να γυπνέει κάρτα, ορίζει τη θέση τους στην παραγωγική διαδικασία (όπου ορισμένες εμφανώς δουλεύουν υπερωρίες) και τις πληρώνει μεροκάματο. Σε σχέση με τη χρήση των λέξεων, ο Χάμπντ Ντάμπντ του Λιούις Κάρολ παρατηρεί σωστά ότι «Το ζήτημα είναι ποιος θα 'ναι ο κύριός τους – και τίποτ' άλλο». Και δηλώνει, ως κοινωνικά υπεύθυνος εργοδότης, ότι πληρώνει υπερωριακά αυτές που απασχολεί υπερβολικά. Χρειάζεται επίσης να κατανοήσουμε την ανυπακοή των λέξεων, τη λιποταξία τους, την ξεκάθαρη αντίστασή τους – φαινόμενα που εκδηλώνονται σ' όλη τη μοντέρνα γραφή (από τον Μπωντλαίρ μέχρι τους ντανταϊστές και τον Τζόις) ως συμπτώματα της γενικότερης επαναστατικής κρίσης της κοινωνίας.

Υπό τον έλεγχο της εξουσίας, η γλώσσα κατονομάζει πάντοτε κάτι διαφορετικό από την αυθεντική εμπειρία. Και ακριβώς γι' αυτό το λόγο η συνολική της αμφισβήτηση είναι επιβεβλημένη. Η οργάνωση της γλώσσας έχει περιπέσει σε τέτοια σύγχυση ώστε η επιβαλλόμενη από την εξουσία επικοινωνία αποκαλύπτει ως εξαπάτηση και κοροϊδία. Μία, σε εμβρυακό ακόμη επίπεδο, εξουσία της κυβερνητικής πασχίζει μάταια να υποτάξει τη γλώσσα στον έλεγχο των μηχανών που ελέγχει, κατά τρόπον ώστε η πληροφορία να καταστεί η μόνη δυνατή επικοινωνία. Όμως ακόμη και σ' αυτό το πεδίο εκδηλώνονται αντιστάσεις: η ηλεκτρονική μουσική μπορεί να θεωρηθεί ως προσπάθεια (προφανώς περιορισμένη και συγκεκριμένη) να αντιστραφεί η σχέση κυριαρχίας, μεταστρέφοντας τις μηχανές προς όφελος της γλώσσας. Όμως η πραγματική αντιπαράθεση είναι πολύ πιο γενική και πολύ πιο ριζοσπαστική. Καταγγέλλει κάθε μονόπλευρη “επικοινωνία”, είτε αυτή έχει την παλιά μορφή της τέχνης είτε τη σύγχρονη μορφή της ιδεολογίας της πληροφορικής. Αναγγέλλει μια επικοινωνία που υπονομεύει κάθε διαχωρισμένη εξουσία. Εκεί όπου υπάρχει επικοινωνία δεν υπάρχει κράτος.

Η εξουσία ζει χάρη σε κλεμμένα αγαθά. Δεν δημιουργεί τίποτα, επαναφομοιώνει. Αν δημιουργούσε το νόημα των λέξεων, δεν θα υπήρχε ποίηση – μόνο χρήσιμες “πληροφορίες”. Οι αντίπαλοί της δεν θα μπορούσαν να εκφραστούν με τη γλώσσα: οι αρνήσεις θα βρίσκονταν εκτός γλώσσας, θα ήταν καθαρά λεττριστικές. Τι άλλο είναι η ποίηση παρά η επαναστατική στιγμή της γλώσσας, αδιαχώριστη από τις επαναστατικές στιγμές της ιστορίας και από την ιστορία της προσωπικής ζωής;

Ο ασφυκτικός έλεγχος της εξουσίας επί της γλώσσας είναι παρόμοιος με τον ασφυκτικό έλεγχο που ασκεί στην ολότητα. Μόνο μια γλώσσα που έχει στερηθεί κάθε άμεση αναφορά στην ολότητα μπορεί να χρησιμεύσει ως βάση της πληροφορίας. Η πληροφορία είναι η ποίηση της εξουσίας, η αντι-ποίηση του νόμου και της τάξης, η διαμεσολαβημένη πλαστοποίηση του υπάρχοντος. Αντιθέτως, η ποίηση πρέπει να νοηθεί ως αδιαμεσολαβητή επικοινωνία εντός της πραγματικότητας και ως πραγματική μετατροπή αυτής της πραγματικότητας. Δεν είναι παρά η απελευθερωμένη γλώσσα, η γλώσσα που ανακτά τον πλούτο της, η γλώσσα που σπάει τις άκαμπτες σημασιολογίες της και συγχρόνως ενστερνίζεται λέξεις, μουσικές, κραυγές, χειρονομίες, ζωγραφική, μαθηματικά, γεγονότα, πράξεις. Και μ' αυτόν τον τρόπο η ποίηση στηρίζεται στον πλούτο των δυνατοτήτων να ζήσει κανείς και ν' αλλάξει τη ζωή του σε μια δεδομένη κοινωνικοοικονομική δομή. Δεν χρειάζεται να πούμε ότι αυτή η σχέση της ποίησης με την υλική της βάση δεν είναι σχέση μονόπλευρης υποτέλειας αλλά αλληλεπίδρασης.

Η επανακατάληψη της ποίησης μπορεί να γίνει αδιαχώριστη από την επανεφεύρεση της επανάστασης, όπως έχει φανερίσει σε συγκεκριμένες φάσεις της μεξικάνικης, της κουβανέζικης και της κονγκολέζικης επανάστασης. Εκτός όμως των επαναστατικών περιόδων, οπότε οι μάζες γίνονται ποιητές εν δράσει, οι μικροί κύκλοι της ποιητικής περιπέτειας μπορούν να θεωρηθούν τα μόνα μέρη όπου ζει ακόμα η επαναστατική ολότητα – μη συνειδητή αλλά τόσο κοντινή δυνατότητα, σαν τη σκιά ενός απόντος προσώπου. Αυτό που ονομάζουμε ποιητική περιπέτεια είναι κάτι δύσκολο, επικίνδυνο και ουδέποτε εγγυημένο (είναι, στην πραγματικότητα, το σύνολο των συμπεριφορών που είναι σχεδόν αδύνατες σε μια δεδομένη εποχή). Μπορούμε να είμαστε σίγουροι μόνο για το τι δεν είναι πλέον η ποιητική περιπέτεια: η ψευδής, επίσημη ανεκτή ποίηση. Έτσι, ενώ ο σουρεαλισμός στο αποκορύφωμα της επίθεσής του ενάντια στην καταπιεστική τάξη της κουλτούρας και της καθημερινής ζωής μπορούσε σωστά να ορίσει το σπλοστασιό του ως “ποίηση χωρίς ποιήματα εάν είναι αναγκαίο”, το ζήτημα σήμερα για την Καταστασιακή Διεθνή είναι μια ποίηση αναγκαστικά χωρίς ποιήματα. Όσα λέμε για την ποίηση δεν έχουν καμιά σχέση με τους διανοητικά καθυστερημένους αντιδραστικούς οποιασ-

μορφικό μοντερνισμό. Να πραγματώσουμε την ποίηση δεν σημαίνει παρά συγχρόνως κι αδιαχώριστα να δημιουργήσουμε τόσο γεγονότα όσο και τη γλώσσα τους.

Οι γλώσσες οποιασδήποτε κοινωνικής υποομάδας –είτε πρόκειται γι' αυτές των άτυπων ομαδοποιήσεων της νεολαίας είτε για τις γλώσσες που αναπτύσσονται τα σημερινά πρωτοποριακά ρεύματα για εσωτερική τους χρήση καθώς αναζητούν την ταυτότητά τους είτε για εκείνες που σε προηγούμενες εποχές μεταφέρθηκαν μέσω της υπάρχουσας ποιητικής παραγωγής, όπως το troubadour και το dolce stil nuovo – όλες αυτές στοχεύουν και επιτυγχάνουν μια ορισμένη άμεση, διαφανή επικοινωνία, αμοιβαία αναγνώριση, συμφωνία. Όμως αυτές οι απόπειρες υπήρξαν το έργο μικρών, ποικιλοτρόπως απομονωμένων ομάδων. Οι γιορτές και τα γεγονότα που δημιούργησαν παρέμεναν υποχρεωτικά οριοθετημένα. Ένα από τα προβλήματα της επανάστασης είναι πώς θα ομοσπονδιοποιηθούν αυτού του είδους τα σοβιέτ, αυτά τα επικοινωνιακά συμβούλια, έτσι ώστε να διαχυθεί παντού μια άμεση επικοινωνία που δεν θα χρειάζεται πλέον να καταφεύγει στα δίκτυα επικοινωνίας του εχθρού (δηλαδή στη γλώσσα της εξουσίας) και θα 'ναι ικανή να μεταμορφώσει τον κόσμο σύμφωνα με τις επιθυμίες της.

Το ζήτημα δεν είναι να βάλουμε την ποίηση στην υπηρεσία της επανάστασης, αλλά μάλλον να βάλουμε την επανάσταση στην υπηρεσία της ποίησης. Μόνο κατ' αυτόν τον τρόπο η επανάσταση δεν προδίδει το ίδιο της το εγχείρημα. Δεν θα επαναλάβουμε το λάθος των σουρεαλιστών, οι οποίοι τέθηκαν στην υπηρεσία της

“μη δουλεύεται ποτέ! ζήστε!”
λυσασσμένοι

NE TRAVAILLEZ
JAMAIS! VIVEZ!
WAS un enragé

επανάστασης τη στιγμή ακριβώς που αυτή είχε πάψει να υπάρχει. Συνδεδεμένος με την ανάμνηση μιας μερικής επανάστασης που συντριβή ταχύτατα, ο σουρεαλισμός ταχύτατα μετεβλήθη σε έναν ρεφορμισμό του θεάματος, σε μια κριτική συγκεκριμένων μορφών του κυρίαρχου θεάματος η οποία εκπορευόταν από την δεσποζούσα οργάνωση του θεάματος. Οι σουρεαλιστές φαίνεται ότι παρέβλεψαν το γεγονός ότι κάθε εσωτερική βελτίωση ή εκσυγχρονισμός του θεάματος μεταφράζεται από την εξουσία στη δική της κωδικοποιημένη γλώσσα, της οποίας το κλειδί κατέχει αποκλειστικά.

Όλες οι επαναστάσεις γεννήθηκαν μέσα στην ποίηση, δημιουργήθηκαν πρώτ' απ' όλα χάρη στη δύναμη της ποίησης. Είναι ένα φαινόμενο που εξακολουθεί να διαφεύγει από τους θεωρητικούς της επανάστασης – και πράγματι δεν μπορεί να γίνει κατανοητό αν κανείς εξακολουθεί να μένει προσκολλημένος στην παλιά αντίληψη για την επανάσταση ή για την ποίηση, το οποίο όμως γενικώς έχει γίνει αντίληπτό από τους αντεπανάστατες. Η ποίηση όποτε εμφανίζεται τους φοβίζει: κάνουν ό,τι μπορούν για να απαλλαγούν απ' αυτήν, χρησιμοποιώντας κάθε είδους εξορκισμό, από την καταδίκη στην πυρά μέχρι τις καθαρές στιλιστικές μελέτες. Η κάθε στιγμή αληθινής ποίησης, η οποία έχει «όλο το χρόνο του κόσμου πίσω της», ζητάει σταθερά να αναπροσανατολίσει όλο τον κόσμο κι ολόκληρο το μέλλον προς τον δικό της σκοπό. Κι όσο διαρκεί, απαιτεί την εξάλειψη των συμβιβασμών. Επαναφέρει στο προσκήνιο όλες τις εκκρεμότητες του παρελθόντος. Ο Φουριέ και ο Πάντσο Βίγια, ο Λατρεαμόν και οι dinamiteros των Αστούριων – που οι επίγονοί τους εφευρίσκουν σήμερα νέες μορφές απεργιών – οι ναύτες της Κρονστάνδης και του Κιέλου, κι όλοι αυτοί σ' ολόκληρο τον κόσμο, μαζί μας ή χωρίς εμάς, που προετοιμάζονται για την μακρά επανάσταση, είναι οι αγγελοφόροι της νέας ποίησης.

Η ποίηση γίνεται ολοένα και πιο ξεκάθαρα ο κενός χώρος, η αντίληψη της καταναλωτικής κοινωνίας, αφού δεν είναι καταναλωσιμή (σύμφωνα με τα σύγχρονα κριτήρια του καταναλωτισμού αντικειμένου: ένα αντικείμενο που έχει ισότιμη αξία για καθέναν από τη μάζα των απομονωμένων παθητικών καταναλωτών). Η ποίηση δεν είναι τίποτα όταν τσιτάρεται, μπορεί μόνο να μεταστρέφεται, να επανεργοποιείται. Διαφορετικά, η μελέτη της ποίησης του παρελθόντος καταντάει ακαδημαϊκή άσκηση. Η ιστορία της ποίησης γίνεται απλώς τρόπος διαφυγής από την ποίηση της ιστορίας – αν ως ιστορία δεν αντιλαμβανόμαστε τη θεαματική ιστορία των κυρίαρχων, αλλά την ιστορία της καθημερινής ζωής και τις δυνατότητες απελευθέρωσής της, την ιστορία κάθε προσωπικής ζωής και την πραγματοποίησή της.

Δεν πρέπει να αφήσουμε αμφιβολίες για το ρόλο των “συντηρητών” της παλιάς ποίησης, αυτών που συντελούν στη διάδοσή της, τη στιγμή που το κράτος, γι' αρκετά διαφορετικούς λόγους, εξαλείφει

Το ζήτημα δεν είναι να
βάλουμε την ποίηση στην
υπηρεσία της επανάστασης,
αλλά μάλλον να βάλουμε
την επανάσταση στην
υπηρεσία της ποίησης.

τον αναλαβητισμό. Αυτοί οι άνθρωποι αποτελούν απλώς ένα ιδιαίτερο είδος διοργανωτών εκθέσεων σε μουσεία. Ένας μεγάλος αριθμός ποιητικών έργων διατηρείται με φυσικό τρόπο σ' ολόκληρο τον κόσμο, αλλά δεν υπάρχουν πουθενά οι τόποι, οι στιγμές ή οι άνθρωποι που θα τα αναζωογονήσουν, θα τα επικοινωνήσουν, θα τα χρησιμοποιήσουν. Και δεν θα μπορούσαν ποτέ να υπάρξουν παρά μόνο με τον τρόπο της μεταστροφής, αφού η κατανόηση της ποίησης του παρελθόντος έχει αλλάξει, εξαιτίας τόσο της απώλειας όσο και της απόκτησης γνώσεων: κι ακόμη, επειδή κάθε φορά που παλαιότερη ποίηση μπορεί να επανακαλύπτεται με δραστικό τρόπο, αποκτά σε μεγάλο βαθμό νέο νόημα, αφού τοποθετείται στο πλαίσιο διαφορετικών γεγονότων. Πάνω απ' όλα όμως, μια κατάσταση όπου η ποίηση μπορεί να υπάρξει δεν πρέπει να επαναλάβει τις αποτυχίες του παρελθόντος (τα ανεστραμμένα ερείπια της ιστορίας της ποίησης που παρουσιάζονται ως λαμπρά ποιητικά μνημεία). Μια τέτοια κατάσταση τείνει προς την επικοινωνία – και την πιθανή επικράτηση – της δικιάς της ποίησης.

Τη στιγμή που η ποιητική αρχαιολογία αποκαθιστά συλλογές παλαιότερης ποίησης, και μάλιστα με απαγγελίες ειδικών σε δίσκους βινυλίου για το νεοαναλαβητο κοινό που δημιουργεί το σύγχρονο θέαμα, όσοι ασχολούνται με την πληροφορία προσπαθούν να απαλλαγούν απ' όλα τα “πλεονάσματα” ελευθερίας, έτσι ώστε απλώς να μεταδίδουν διαταγές. Οι θεωρητικοί της αυτοματοποίησης στοχεύουν σαφώς στην παραγωγή μιας αυτόματης θεωρητικής σκέψης, περιορίζοντας και εξαλείφοντας τις ποικιλίες τόσο στη ζωή όσο και στη γλώσσα. Όμως αυτές εξακολουθούν να τους κάθονται στο λαιμό! Οι μεταφραστικές μηχανές, για παράδειγμα, που αρχίζουν να εξασφαλίζουν την πλανητική τυποποίηση της πληροφορίας συγχρόνως με την πληροφοριακή αναθεώρηση του πολιτισμού που προηγήθηκε, πέφτουν θύματα του ίδιου τους του προγραμματισμού, από τον οποίο αναδόφευκτα διαφεύγουν τα νέα νοήματα που μπορεί να αποκτήσει μία λέξη καθώς και οι προηγούμενες διαλεκτικά αντιφατικές της σημασίες. Έτσι η ζωή της γλώσσας – η οποία συνδέεται με τις εξελίξεις στη θεωρητική κατανόηση («Οι ιδέες βελτιώνονται» το νόημα των λέξεων συμμετέχει σ' αυτή τη βελτίωση) – εξορίζεται από το μηχανιστικό πεδίο του επίσημου λόγου. Αλλά αυτό σημαίνει επίσης ότι η ελεύθερη σκέψη μπορεί να οργανώνεται κρυφά, απρόσιτη από τις τεχνικές της πληροφοριακής αστυνομίας. Η αναζήτηση ευκρινών σημάτων και στιγμιαίας δυαδικής ταξινόμησης συνδέεται τόσο ξεκάθαρα με την υπάρχουσα εξουσία που απαιτεί μια αντίστοιχη κριτική. Ακόμη και με τις πλέον παραληρηματικές διατυπώσεις τους, οι θεωρητικοί της πληροφορίας δεν είναι παρά αδέξιοι πρόαγγελοι του μέλλοντος που έχουν επιλέξει, του ίδιου αυτού θαυμαστού καινούριου κόσμου για τον οποίο εργάζονται οι κυρίαρχες δυνάμεις της παρούσας κοινωνίας – την ενίσχυση του κράτους της κυβερνητικής. Είναι οι υποτελείς των αρχόντων του τεχνοκρατικού φεουδαλισμού που συγκροτείται σήμερα. Δεν υπάρχει αθώτητα στα καραγκιοζιλίκια τους: είναι οι γελωτοποιοί του βασιλιά.

Η επιλογή μεταξύ της ιδεολογίας της πληροφορίας από τη μια και της ποίησης από την άλλη δεν έχει πλέον να κάνει με την ποίηση του παρελθόντος, όπως ακριβώς και οι διάφορες παραλλαγές που προέκυψαν από το κλασικό επαναστατικό κίνημα δεν μπορούσαν πλέον, οποιαδήποτε στον κόσμο, να θεωρηθούν μέρος μιας πραγματικά εναλλακτικής λύσης στην επικρατούσα οργάνωση της ζωής. Η καταδίκη τους μας ωθεί να αναγγείλουμε την ολική εξαφάνιση της ποίησης με τις παλιές μορφές παραγωγής και κατανάλωσής της, και συγχρόνως την επιστροφή της με μορφές δραστηριότητας κι αφινίδες. Η εποχή μας δεν χρειάζεται πια να εξαντλεί την έμπνευσή της σε ποιητικούς ρυθμούς: πρέπει να τους θέτει σ' εφαρμογή.

Κάτω η θεαματική-εμπορευματική Κοινωνία
συμβούλιο για την διατήρηση των καταλήψεων

ΣΥΝΤΡΟΦΕ, Ο ΠΑΛΙΟΣ ΚΟΣΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΠΙΣΩ ΣΟΥ!

Αντί προλόγου

«Ήταν μια γιορτή χωρίς αρχή και τέλος. Έβλεπα όλον τον κόσμο και δεν έβλεπα κανέναν, γιατί κάθε άτομο χάνονταν μέσα σ' αυτό το αναρίθμητο και αεικίνητο πλήθος. Μιλούσα σ' όλους χωρίς να φοβάμαι ούτε τα λόγια μου ούτε τα λόγια των άλλων, γιατί η προσοχή στρεφόταν κάθε στιγμή σε νέα γεγονότα, σ' απρόσμενα συμβάντα.» Μπακούνιν «εξομολόγηση»

Σύντομο χρονικό

...Τα τελευταία χρόνια, αναπτύχθηκαν ισχυρά φοιτητικά κινήματα στην Ιαπωνία, στις Ενωμένες Πολιτείες, στην Ιταλία, στην Δυτική Γερμανία και αλλού. Στην Γαλλία, όμως, το φοιτητικό κίνημα εξελίχθηκε γρήγορα σε ένα μαζικό κίνημα, που επεδίωκε να ανατρέψει την κοινωνικό-οικονομική δομή της κρατικοκαπιταλιστικής κοινωνίας. Μέσα σε δέκα μέρες το γαλλικό φοιτητικό κίνημα μεταμορφώθηκε σε μαζικό κίνημα. Στις 2 του Μάη, με διαταγή του πρύτανη, το πανεπιστήμιο της Ναντέρ έκλεισε τις πύλες του στους φοιτητές, την επόμενη μέρα κλείστηκε η Σορβόνη και η αστυνομία επιτέθηκε σε φοιτητές που διαδήλωναν. Τις επόμενες μέρες, οι φοιτητές έμαθαν να προστατεύονται από την αστυνομία φτιάχνοντας οδοφράγματα, πετώντας στους αστυνομικούς τις πλάκες πεζοδρομίων και βάζοντας στα πρόσωπά τους άφθονο χυμό λεμονιού για να εξουδετερώσουν τις συνέπειες των δακρυγόνων. Την Δευτέρα 13 του Μάη χιλιάδες άνθρωποι διαδήλωσαν στο Παρίσι και κηρύχθηκε γενική απεργία σε όλη την Γαλλία, μια βδομάδα αργότερα ολόκληρη η γαλλική οικονομία είχε παραλύσει.

Το πρώτο οδόφραγμα για την απόκρουση μιας αστυνομικής επίθεσης υψώθηκε στις 6 του Μάη. Οι φοιτητές χρησιμοποίησαν τα σιδερένια κιόσκια των εφημερίδων και αυτοκίνητα για να χτίσουν οδοφράγματα, και ξήλωναν τις πέτρες του λιθόστρωτου, που έριξαν ενάντια στους αστυνομικούς, σαν απάντηση στις βόμβες και χειροβομβίδες αερίων που τους έριχναν.

FIN DE L'UNIVERSITÉ

CONSEIL POUR LE MAINTIEN DES OCCUPATIONS

«το τέλος του πανεπιστημίου»
συμβούλιο για την διατήρηση των καταλήψεων

Δύο λόγια για τον Μάη του '68 στο Παρίσι

Την επόμενη μέρα το Καρτέ Λατέν του Παρισιού βρισκόταν σε κατάσταση πολιορκίας, οι μάχες συνεχίζονταν, μια μεγάλη διαδήλωση ενάντια στην δεξιά εφημερία «Λε Φιγκαρό», διαμαρτύρονταν για τις προσπάθειες αυτής της εφημερίδας να υποκινήσει την χρήση βίας ενάντια στους φοιτητές. Κόκκινες σημαίες εμφανίστηκαν στις πρώτες γραμμές ατελείωτων διαδηλώσεων. Ακούγονταν η «Διεθνής» και οι διαδηλωτές φώναζαν « Ζήτω η Κομμούνια ».

Στις 19 Μάη, οι διαδηλωτές απαιτούν να ανοίξουν αμέσως όλα τα πανεπιστήμια και να αποσυρθεί η αστυνομία από το Καρτιέ Λατέν. Χιλιάδες φοιτητές, με τους οποίους είχαν ενωθεί νεαροί εργάτες, καταλαμβάνουν τους κεντρικούς δρόμους του Καρτιέ Λατέν, και υψώνουν πάνω από 60 οδοφράγματα. Την νύχτα της Παρασκευής, 10 Μάη, η αστυνομία πόλεων, ενισχυμένη από ειδικές δυνάμεις, επιτίθεται στους διαδηλωτές. Πολλοί απ' αυτούς τραυματίζονται σοβαρά.

Μέχρι τότε, οι γαλλικές εφημερίδες, μαζί με το όργανο του ΚΚ, L'UMANITE, χαρακτήριζαν το φοιτητικό κίνημα «μικροομάδες» και «εξτρεμιστές τυχοδιώκτες». Μετά, όμως από την καταστολή των φοιτητικών ταραχών από την αστυνομία, στις 10 Μάη, η ελεγχόμενη από τους κομμουνιστές Εργατική Ένωση, καλεί τους εργάτες σε γενική απεργία, σε ένδειξη διαμαρτυρίας για την κτηνωδία της αστυνομίας και συμπάραστασης στους φοιτητές. Όταν στις 14 του Μάη, ένα περίπου εκατομμύριο άνθρωποι διαδηλώνουν στους δρόμους του Παρισιού οι φοιτητές κραυγάζουν θριαμβευτικά « είμαστε οι μικροομάδες ».

Την άλλη κίολας μέρα, Τρίτη 14 Μάη, το κίνημα ξεπερνάει τα όρια των πανεπιστημίων και εξαπλώνεται στα εργοστάσια. Το εργοστάσιο αεροπλάνων της Συντ-Αβιασόν που κατασκευάζει τα αεροπλάνα Κάραβελ, καταλαμβάνεται από τους εργάτες του. Την Τετάρτη, 15, Μάη, φοιτητές και εργάτες καταλαμβάνουν το Οντεόν, το Εθνικό Γαλλικό Θέατρο, στήνουν στο θόλο του επαναστατικές μαύρες και κόκκινες σημαίες και διακηρύσσουν το τέλος της κουλτούρας που απευθύνονταν μόνο στην οικονομική ελίτ της χώρας. Την ίδια μέρα σε όλη την Γαλλία, πολυάριθμα εργοστάσια, ανάμεσά τους και το εργοστάσιο αυτοκινήτων της Ρενώ, καταλαμβάνονται από τους εργάτες.

Δύο μέρες μετά την κατάληψη του εργοστασίου της Ρενώ, οι φοιτητές της Σορβόνης οργανώνουν μια πορεία 8,5 χιλιομέτρων για να διαδηλώσουν την συμπάρασταση των φοιτητών προς τους εργάτες. Επικεφαλής της πορείας βρίσκεται μια κόκκινη σημαία και οι διαδηλωτές καθώς προχωρούν προς το εργοστάσιο, τραγουδούν την «Διεθνή» και φωνάζουν : «Κάτω το Αστυνομικό Κράτος», «Κάτω ο Καπιταλισμός» και «Αυτή είναι μόνο η αρχή, συνεχίστε τον αγώνα».

Στην είσοδο του εργοστασίου της Ρενώ σκυματίζει μια κόκκινη σημαία και μερικοί σκόρπιοι εργάτες, σκαρφαλωμένοι στην σκεπή του κτιρίου, ζητωκραυγάζουν τους φοιτητές που προχωρούν. Η κομμουνιστική ένωση που είχε καπελώσει την απεργία μέσα στο

εργοστάσιο δείχνει συγκαλυμμένη εχθρότητα προς τους διαδηλωτές φοιτητές και οι κομματικοί ομιλητές στρέφονται ανοιχτά ενάντια στους φοιτητές που καλούν τους εργάτες να αναλάβουν τον άμεσο έλεγχο και να μιλάνε οι ίδιοι για λογαριασμό τους αντί να αφήνουν την ένωση να τους διευθύνει και να τους εκπροσωπεί.

Ενώ οι ραδιοφωνικοί σταθμοί εξακολουθούν να μεταδίδουν πως τα αιτήματα των φοιτητών αφορούν αποκλειστικά τις πτυχιακές εξετάσεις τους και τα εργατικά αιτήματα μόνο την αύξηση των μισθών, οι φοιτητές οργανώνουν Επιτροπές Δράσης και οι καταλήψεις εργοστασίων πολλαπλασιάζονται συνεχώς.

Στις αίθουσες διδασκαλίας και στα αμφιθέατρα του Πανεπιστημίου του Παρισιού βρίσκεται σε εξέλιξη μια πλατειά, πειραματικά, εφαρμογή της άμεσης δημοκρατίας. Το Κράτος, τα υπουργεία, οι σύγκλητοι των σχολών, τα προηγούμενα συμβούλια των φοιτητικών συλλόγων δεν αναγνωρίζονται πλέον σαν γνήσια νομοθετικά όργανα. Οι κανονισμοί ψηφίζονται από τα μέλη των γενικών συνελεύσεων. Οι επιτροπές δράσης έρχονται σε επαφή με απεργούς εργάτες και οι εργάτες πληροφορούνται με προκηρύξεις τις εμπειρίες που αποκτούν οι φοιτητές από την άμεση δημοκρατία. ...

Απόσπασμα το κείμενο του Φ.Πέρλμαν «Η δεύτερη γαλλική επανάσταση», υπογεγραμμένο στις 18 Μάη 1968, από το βιβλίο «Το μήνυμα των οδοφραγμάτων, Μάης 1968», εκδ. Ελεύθερος Τύπος

Σκέψεις γύρω από τον Μάη του '68

Ο Μάης του '68 υπήρξε ένα επαναστατικό ρεύμα που κινητοποίησε μέσα σε μερικές μέρες εκατομμύρια εργαζομένων. Η κινητοποίηση αυτή άρχισε το Γενάρη του '68 στην Ναντέρ από τέσσερις ή πέντε επα-

ναστάτες, που αποτέλεσαν αργότερα την ομάδα των «Λυσσασμένων» (Enrages) και έμελλε μέσα σε πέντε μήνες να οδηγήσει σε μια σχεδόν πλήρη διάλυση του Κράτους. Μέσα σε μια βδομάδα, ουσιαστικά, εκατομμύρια άνθρωποι αποτίναξαν από πάνω τους το φορτίο των αλλοτριωμένων συνθηκών, την ρουτίνα της επιβίωσης, την ιδεολογική παραποίηση και βρέθηκαν στο προσκήνιο της ιστορίας. Το άτομο αναγνώριζε τις δικές του δυνάμεις ως δυνάμεις κοινωνικές. Η ιεραρχική πυραμίδα του κοινωνικού ιστού είχε καταλυθεί. Δεν υπήρχαν πια ούτε διανοούμενοι, ούτε εργάτες αλλά επαναστάτες που συζητούσαν παντού, γενικεύοντας μια επικοινωνία από την οποία ένιωθαν αποκλεισμένοι μόνο οι εργατιστές διανοούμενοι και άλλοι υποψήφιοι διευθύνοντες. Μέσα σε αυτές τις συνθήκες η λέξη «σύντροφος» βρήκε την αυθεντική της σημασία και χαρακτήριζε πραγματικά το τέλος των διαχωρισμών. Μόνο οι σταλινιστές κατάλαβαν γρήγορα ότι με το να μιλούσαν την γλώσσα των λύκων ανακάλυπταν καλύτερα ότι ήταν μαντρόσκυλα. Οι δρόμοι ανήκαν σε αυτούς που ξήλωναν τα πλακόστρωτα. Ο κεφαλαιοποιημένος χρόνος είχε σταματήσει. Χωρίς τρένο, χωρίς μετρό, χωρίς αυτοκίνητο, χωρίς

LA CULTURE
EST EN MIÉTTES:
CRÉÉZ

COHEN-BENDIT
à l'Élysée

INTENSIFICATIONS
LA LUTTE IDÉOLOGIQUE

VIVE
LES MANIÈRES
DE PAVÉS

δουλειά, οι απεργοί κέρδιζαν τον χρόνο που χάνονταν τόσο θλιβερά μέσα στα εργοστάσια, μέσα στους δρόμους, μπροστά στην τηλεόραση. Γυρνούσαν άσκοπα στους δρόμους, κάνανε όνειρα, μάθαιναν να ζούνε. Η παύση της εργασίας έφερε στο μυαλό του καθένα την πρωταρχική αλήθεια : ότι η αλλοτριωμένη εργασία παράγει αλλοτρίωση. Το δικαίωμα στην τεμπελιά επιβεβαιώνονταν στις λαϊκές επιγραφές, όπως το «μη δουλεύεται ποτέ», «ζήστε χωρίς νεκρό χρόνο, απολαύστε χωρίς εμπόδια» Η εξαφάνιση της καταναγκαστικής εργασίας συνέπιπε φυσιολογικά με την ελεύθερη πορεία της δημιουργικότητας σε όλους τους τομείς: επιγραφές, γλώσσα, συμπεριφορά, τακτική, τεχνικές αγώνα, ακιτάτσια, τραγούδια αφίσες και εικονογραφημένα. Ο καθένας μπορούσε έτσι να μετρήσει την ποσότητα της χαμένης δημιουργικής ενέργειας σε περιόδους επιβίωσης, σε μέρες καταδικασμένες στην αποδοτικότητα της εργασίας, στα ψώνια, στην τηλεόραση, στην παθητικότητα που γίνεται βασική αρχή. Το εμπορευματοκό σύστημα ήταν ο στόχος της επιθετικότητας που έδειξαν οι μάζες. Η έλλειψη χρημάτων, συνέπεια του κλεισίματος των τραπεζών, δεν έγινε αισθητή σαν ενόχληση αλλά σαν ξαλάφρωμα των ανθρωπίνων σχέσεων. Η πραγματική αλληλεγγύη συμπλήρωνε τα κενά της ατομικής συντήρησης. Τρόφιμα μοιράζονταν δωρεάν σε πολλά μέρη κατειλημμένα από τους απεργούς.

Αυτοί που έστηναν οδοφράγματα δεν θεώρησαν ποτέ Αναγκαίο να τους εξηγηθεί από τους εστεμμένους ή από τους εν δυνάμει γραφειοκράτες, για ποιον αγωνίζονταν. Ήξεραν πολύ καλά από την ευχαρίστηση που ένιωθαν, ότι αγωνίζονταν για τον εαυτό τους και αυτό τους αρκούσε. Τα εκατομμύρια αυτά των εργαζομένων γνώριζαν ότι έκαναν έναν αγώνα ενάντια στην εμπορευματοκή αλλοτρίωση, στην θεαματική παθητικότητα και τον οργανωμένο διαχωρισμό που ήταν οι κύριες επιτυχίες του καπιταλισμού και αυτές ακριβώς οι πλευρές αμφισβητήθηκαν με τον ξεσηκωμό του Μαη του '68.

Μελετώντας κανείς βαθύτερα τα γεγονότα εκείνης της εποχής καταλήγει αβίαστα σε μερικά συμπεράσματα:

1. Πρώτα- πρώτα ποια ήταν η ηγεσία αυτού του κινήματος; Ο Ζεσμάρ, ο Σωβαζύ και Κον -Μπετίτι μπόρεσαν να γίνουν οι φαινομενικοί ηγέτες ενός κινήματος χωρίς ηγέτες. Ο τύπος και η ραδιοτηλεόραση που αναζητούσαν αρχηγούς, δεν βρήκαν παρά μόνο αυτούς. Έγιναν έτσι οι αξεχώριστες φωτογενικές βεντέτες ενός θεάματος που στήθηκε βιαστικά πάνω στην επαναστατική πραγματικότητα. 2. Η έκταση της απεργίας ανάγκασε τα συνδικάτα να κάνουν μια γρήγορη αντεπίθεση που αποκάλυψε με τρόπο που δεν χωράει αμφιβολία, το φυσικό τους ρόλο σ' όλη της καπιταλιστικής τάξης μέσα στα εργοστάσια. Η συνδικαλιστική στρατηγική ακολούθησε τον κύριο σκοπό της: Την καταστροφή της απεργίας. Έτσι η CGT (Εργατική Συνδικαλιστική Ένωση) βραχίονας του Γαλλικού Κομμουνιστικού Κόμματος αναγνωρίζει την απεργία αλλά αρνείται κάθε σύνθημα γενικής απεργίας με κατάληψη των εργοστασίων. Κι όμως οι εργάτες ψήφισαν παντού την απεριόριστη απεργία με κατάληψη των εργοστασίων. Οι γραφειοκρατικές συνδικαλιστικές οργανώσεις για να γίνουν κύριες του κινήματος που τις απειλούσε πήραν τον έλεγχο των επιτροπών που μεταβλήθηκαν αμέσως σε μια πραγματική αστυνομική δύναμη με τον ρόλο ν' απομονώσουν τους εργάτες μέσα στα εργοστάσια και να εκφράζουν για λογαριασμό τους τις δικές τους διεκδικήσεις. Έτσι αντιμετώπισαν την μόλις γεννημένη αυτονομία του προλεταριάτου.

3. Το ΚΚΓ επεδίωκε τον ίδιο σκοπό. Η «Ουμανιτέ» έγραφε « Η κυβέρνηση και τα αφεντικά παρατείνουν την απεργία»

4. Στην σύγχρονη καπιταλιστική οργάνωση, όπως και τότε, τα συνδικάτα είναι ένας μηχανισμός που δουλεύει για την αφομοίωση του προλεταριάτου στο σύστημα εκμετάλλευσης και αποτελεί το καλύτερο οχυρό της τάξης των αφεντικών, την κύρια τροχοπέδη κάθε θέληση για ολοκληρωτική χειραφέτηση του εργαζόμενου.

5. στο εξής κάθε εξέγερση της εργατικής τάξης θα γίνει αρχικά ενάντια στα ίδια της τα συνδικάτα.

6. Οι εργαζόμενοι μπήκαν στον αγώνα αυθόρμητα, οπλισμένοι μόνο με την εξεγερμένη τους υποκειμενικότητα. Η έκταση της βίας των πράξεών τους ήταν η αυθόρμητη απάντηση στην ανυπόφορο κυρίαρχη τάξη πραγμάτων. Τελικά όμως η επαναστατική μάζα δεν πρόφτασε να αποκτήσει μια ακριβή και πραγματική συνείδηση των πράξεών της και αυτή ακριβώς η ασυνείδητη μεταξύ συνείδησης και πράξης παραμένει το κύριο χαρακτηριστικό των ανεκπλήρωτων προλεταριακών επαναστάσεων.

7. Η ιστορική συνείδηση είναι η απαραίτητη συνθήκη της κοινωνικής επανάστασης. Η εξύψωση της εργατικής τάξης σε ιστορική συνείδηση θα είναι έργο των ίδιων των εργαζομένων και μπορούν να το πραγματοποιήσουν μόνο με την αυτόνομη οργάνωση, που παραμένει μέσο και σκοπός της ολοκληρωτικής χειραφέτησης.

8. Το κίνημα των καταλήψεων σκότωσε τον ύπνο όλων των αφεντικών του εμπορεύματος και ποτέ πια η καπιταλιστική κοινωνία δεν θα μπορέσει να κοιμηθεί ήσυχη, ως το τέλος της. Αποσπάσματα από το βιβλίο του Rene Vienet «Μάης 1968» Εκδ. Διεθνής Βιβλιοθήκη

Ο «γαλλικός» Μάης του '68, έμελλε να γίνει το σήμα κατατεθέν των μεταπολεμικών επαναστατικών κινήματων. Η ιστορική παραποίηση και οι «εξηγήσεις» του «φαινομένου» της εξέγερσης έδωσαν και πήραν. Ο Μάης θα καταντήσει ένα σύμβολο που συνειρμικά δημιουργεί εικόνες του τύπου: γαρίφαλα σε κάνες όπλων, χίπηδες και Τσε Γκεβάρα. Έτσι τουλάχιστον τον παρουσιάζουν οι θιασώτες της ξεπεσμένης αριστεράς και οι διαφημιστικές καμπάνιες για έναν εναλλακτικό καπιταλισμό. Το σύνθημα «πάρτε τις επιθυμίες σας για πραγματικότητα» υποδηλώνει πως υπήρξε μια κίνηση ανθρώπων που δεν κινούνταν με βάση το τι είναι «φυσιολογικό», που μέχρι τότε θα έλεγε κανείς πως το φυσιολογικό είναι οι εργάτες να ενδιαφέρονται για αυξήσεις και οι φοιτητές για τις εξετάσεις τους, αλλά το τι είναι δυνατό. Η κατάργηση δηλαδή των διαχωρισμών, της ιεραρχίας και το παράδειγμα των αμεσοδημοκρατικών συμβουλίων που εφαρμόστηκε ως επαναστατική πρόταση μέσα στα κατειλημμένα πανεπιστήμια. Οι προσπάθειες διάδοσης αυτού του παραδείγματος, πέρα από τους κατασταλτικούς μηχανισμούς του κράτους και την κυρίαρχη προπαγάνδα, σκόνηταψε, όπως είναι γνωστό, και στην συνδικαλιστική αστυνομία αλλά και σε όλους εκείνους που προσπάθησαν να ηγηθούν ένα κίνημα το οποίο δεν το επιθυμούσε για τον εαυτό του. Το μήνυμα των οδοφραγμάτων λοιπόν ήταν η συνειδητοποίηση της δύναμης που μπορεί να έχει το άτομο όταν συλλογικοποιεί τις αρνήσεις του. Όταν ερχόμενο αντιμέτωπο με την καταστολή βλέπει πως τις επιθυμίες του τις παίρνει σοβαρά και το κράτος. Οι συγκρούσεις με το πανεπιστημιακό καταστημένο ένωσε τους φοιτητές, οι συγκρούσεις στους δρόμους ένωσαν τους φοιτητές με μαθητές και νεαρούς εργάτες. Έτσι η αλληλεγγύη χτίστηκε σε ένα πρωτόλειο επίπεδο. Έπειτα έμελλε το παράδειγμα των καταλήψεων και της αυτοδιαχείρισης να το οικειοποιηθούν οι εργάτες όπως οικειοποιήθηκαν τις μορφές σύγκρουσης με την αστυνομία. Τα αποσπάσματα που παραθέσαμε πιστεύουμε πως δια φωτίζουν σε κάποιο βαθμό τα γεγονότα και μπορούν να αποτελέσουν αφορμή στον καθένα και στην καθεμιά για περαιτέρω ψάξιμο.

«Αυτή η έκρηξη προκλήθηκε από μικρές ομάδες που εξεγείρονται ενάντια στην σύγχρονη κοινωνία, ενάντια στην καταναλωτική κοινωνία, ενάντια στην μηχανική κοινωνία, είτε είναι κομμουνιστική όπως στα ανατολικά κράτη είτε καπιταλιστική όπως στην Δύση. Από ομάδες που εξ' άλλου δεν ξέρουν καθόλου με τι θα την αντικαταστήσουν, και που τρέφονται με άρνηση, με καταστροφή, με βία, μ' αναρχία, ομάδες που υψώνουν την μαύρη σημαία»

- Ντε Γκωλ - Δήλωση στην τηλεόραση της 7ης του Ιούνη 1968

Γ.Π. + L.J.

υποστηρίξτε τα κατηλημένα εργοστάσια για τη νίκη του λαού

μη καταπίνετε τον τύπο

ελεύθερη πληροφόρηση

η ομορφιά είναι στο δρόμο

επιστροφή στην ομαλότητα

ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΑΣΥΛΟ ΣΤΟΝ ΒΑΗΟΖ

Εγώ ο ZULKUF MURAT BORA, γνωστός στο ευρύτερο χώρο με το όνομα ΒΑΗΟΖ, εγκατέλειψα (αναγκαστικά) τη Τουρκία το 1995 λόγω των πολιτικών μου πεποιθήσεων και της καταπίεσης που δεχόμουν ως αποτέλεσμα της σύγκρουσής μου με το τουρκικό κράτος για τα δικαιώματα και την ελευθερία των Κούρδων. Από 16.05.1999 υπάρχει κατηγορητήριο εναντίον μου από το Δικαστήριο Κρατικής Ασφαλείας του DIYARBAKIR, ως μέλος σε «ένοπλη και παράνομη κουρδική αριστερή οργάνωση» (όπως χαρακτηρίζει το τουρκικό κράτος το Απελευθερωτικό Κόμμα του Κουρδιστάν στο οποίο συμμετείχα). Η υπόθεση εναντίον μου ακόμα εκκρεμεί. Ζήτησα πολιτικό άσυλο στην Ελλάδα. Η πρώτη απάντηση που πήρα ήταν αρνητική και έκανα ξανά δεύτερη αίτηση. Αλλά το ελληνικό κράτος δεν δέχτηκε να εξετάσει την αίτησή μου, με αποτέλεσμα να ξεκινήσω απεργία πείνας μέχρι να εξεταστεί η αίτησή μου, κάτι που έγινε στις 2.05.2002, μετά από 22 μέρες απεργίας πείνας. Το παράξενο είναι ότι πέρασα από την επταμελή επιτροπή με θετική απόφαση 5 υπέρ, μία κατά και μία ουδέτερη. Από τότε μέχρι σήμερα δεν έχω πάρει καμία απάντηση, παρόλο που σύμφωνα με τη νομοθεσία ο υπουργός θα έπρεπε να απαντήσει στη θετική για μένα πρόταση της επιτροπής μέσα σε τρεις έως έξι μήνες. Η απόφαση περιμένει στο γραφείο του Υπουργείου Δημόσιας Τάξης. Παρά τη θετική εισήγηση της επιτροπής, ο υπουργός δεν δέχεται να υπογράψει την απόφαση. Ο λόγος είναι γνωστός. Μετά

από την παράδοση του Οτσαλάν από το «φιλοκουρδικό» ελληνικό κράτος στην Τουρκία, ξεκινήσανε αντιτρομοκρατικές συμφωνίες μεταξύ των δυο κρατών με στόχο οι Κούρδοι και οι Τούρκοι αγωνιστές να τιμωρούνται με χρόνια ομηρία, να μην απαντιούνται οι αιτήσεις τους για χορήγηση πολιτικού ασύλου και τελικά να απελαύνονται.

ΤΙ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΑΣΥΛΟ:

Σύμφωνα με τη Συνθήκη της Γενεύης (1951), όταν ένα άτομο που βρίσκεται εκτός της χώρας καταγωγής του ή του τόπου κατοικίας του έχει δικαιολογημένο φόβο δίωξης για λόγους φυλής, θρησκείας, εθνικότητας, συμμετοχής σε ορισμένη κοινωνική ομάδα ή λόγω πολιτικών πεποιθήσεων και εξαιτίας αυτού του φόβου δίωξης αδυνατεί ή δεν επιθυμεί να επιστρέψει στη χώρα του, δικαιούται πολιτικό άσυλο.

ΓΙΑΤΙ ΞΕΚΙΝΗΣΑ ΑΠΕΡΓΙΑ ΠΕΙΝΑΣ

Η επιλογή της απεργίας πείνας είναι η έσχατη πολιτική επιλογή για τη διεκδίκηση της αξιοπρέπειας και της ελευθερίας. Στόχος της δεν είναι τίποτα άλλο παρά να υπερασπιστούμε την ύπαρξή μας εναντίον σε κάθε καταπίεση και εξουσία. Μετά από πολλά χρόνια πολιτικής ομηρίας και καταπίεσης από το ελληνικό κράτος, αποφάσισα για δεύτερη φορά να ξεκινήσω απεργία πείνας και να διαλέξω αυτό το δρόμο θέτοντας και τη ζωή μου σε κίνδυνο, μέσα σε μια κοινωνία αδιάφορη, όπου στόχος είναι η κατανάλωση, η ατομικότητα και πώς θα περάσεις καλά αδιαφορώντας για το τι συμβαίνει γύρω σου.

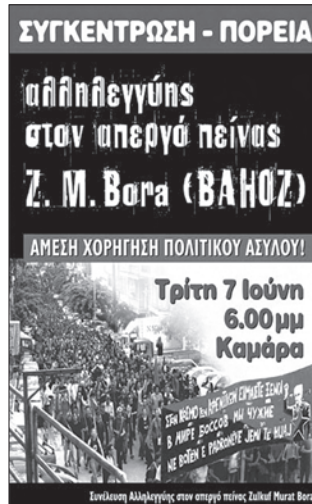
Εδώ και πολλά χρόνια, σε κάθε προσπάθεια που έκανα να

πάρω το πολιτικό άσυλο και με τα στοιχεία που έχω (αυτά που υπάρχουν στο φάκελο μου που βρίσκεται στο Υπουργείο Δημόσιας Τάξης) προκύπτει ότι δικαιούμαι το πολιτικό άσυλο και την ελληνική υπηκοότητα, αλλά ο τωρινός Υπουργός Δημόσιας Τάξης και οι προηγούμενοι υπουργοί που περράσανε μέχρι σήμερα, δεν δέχτηκαν να υπογράψουν. Καταπατώντας όπως κάνουν πάντα, τους νόμους που οι ίδιοι έχουν φτιάξει.

Η επιλογή της απεργίας πείνας δεν είναι μια πράξη αδυναμίας και απελπισίας. Είναι ένας τρόπος αγώνα που θα φέρει σημαντικά αποτελέσματα στο χώρο των Μεταναστών και Προσφύγων, αλλά και στους ανθρώπους που θα δώσουν την αλληλεγγύη τους.

Η απεργία πείνας είναι μια επιλογή πολιτικής αντιπαράθεσης στο μέτωπο που το κράτος έχει ανοίξει εδώ και χρόνια εναντίον στους Μετανάστες και Πρόσφυγες, καταπατώντας καθημερινά τα δικαιώματά τους (βασανίζοντας, φυλακίζοντας, βάζοντας στα στρατόπεδα συγκέντρωσης που μας θυμίζουν τα στρατόπεδα της εποχής του Χίτλερ).

Zulkuf Murat Bora (Bahoz)

Το cyborg έλενα

πανηγυρισμοί στην "ομόνοια" μετά την πρωτιά στη Γιουροβίζιον

Υπάρχει η έλενα; Στο είδωλο της μάλλον αντανακλάται η μανία και οι αφηγήσεις προθέσεις μιας κοινωνίας που δεν ζει δευτερόλεπτο πέρα από το παρόν της. Έχουν συνηθίσει να κατασπαράζουν άλλωστε τα εποχικά σύμβολα αυτού του κόσμου λες και μοιάζουν τόσο πολύ με τα αγχολυτικά τους. Η λογική δεν διαφέρει και ιδιαίτερα. Η διαδικασία της ταύτισης θυμίζει το ντοπάρισμα των υπεραθλητών. Αγώνας δρόμου μέχρι το σημείο της κορύφωσης, από εκεί και πέρα το ντελίριο ξεφουσκώνει όπως και οι υπερφορτωμένοι μυς των ολυμπιονικών. Το ντελίριο υπάρχει για να καταστρέφεται την επόμενη καθώς αναπαραστά μια κατασκευή που δεν αναφέρεται σε τίποτα μη επίπλαστο. Η ζωή είναι ένα τέτοιο ασυνεχές κορυφώσεων και αφόρητης μετριότητας. Για να μπορεί να γίνει ανεκτή η μετριότητα οι εκφορτίσεις όπως της ευροvision είναι αναγκαίες. Εκλαμβάνοντας αυτή την κίνηση ως ένα σπασμοειδώς εκκρεμές αυτό που τελικά μένει είναι η προσκόλληση στο παρόν. Οι άνθρωποι αδυνατούν να φανταστούν, να σχεδιάσουν να συνθέσουν από τα θραύσματα της ζωής τους ένα μέλλον που να περικλείει τις επιθυμίες και τους εαυτούς τους στη θέση των πρωταγωνιστών. Αρκούνται. Όντας ικανοί για το χειρότερο και το καλύτερο διανύουν μια περίοδο που ανακυκλώνονται αναμασώντας παρελθόν και ξερνώντας επανάληψη. Έχουν ξεχάσει να λειτουργούν έξω από τον κύκλο της μαθημένης ημίμετρης επιβίωσης. Από την άλλη τα εναπομείναντα ψήγματα κοινωνικότητας και συνάντησης εντάσσονται στις προκαταεξάρσεις και έτσι βλέπουμε να πλημμυρίζει ο λευκός πύργος για την έλενα. Αν και είμαστε υπέρμαχοι των συναντήσεων κόσμου στο δρόμο, το έχουμε επισημάνει και στο παρελθόν, το περιεχόμενο της συνάντησης πρέπει να είναι τουλάχιστον - έστω και θολά-αντιστασιακό.

Οσο αφορά τους αρχιτέκτονες των επιτυχιών φαίνεται να μην κινούνται στα τυφλά. Η πραγματικότητα είναι αδιαμφισβήτητη. Πακτωλός χρημάτων έρευσε για να γίνει εφικτό το αποτέλεσμα. Ένα ολόκληρο τηλεοπτικό κανάλι επιστρατεύθηκε για να «φτιάξει» το γεγονός. Μια μικρή παρένθεση εδώ για το κανάλι. Σε αυτό το σημείο ίσως έχει αρχίσει να διαφαίνεται μια νέα κατεύθυνση της κρατικής τηλεόρασης. Επειδή κανένα ιδιωτικό κανάλι δεν μπορεί να «σηκώσει» ένα τέτοιο κόστος (οικονομικό) με αμφίβολα αντίστοιχα οικονομικά οφέλη (οι διαφημίσεις μιας βραδιάς) οι αρχιτέκτονες καταφεύγουν στο κράτος. Είναι το ίδιο το κράτος που μη υπολογίζοντας οικονομικό κόστος μπορεί να αφοσιωθεί και να τα δώσει όλα για την κατασκευή του γεγονότος. Οι ιδεολογικές υπερπαραγωγές (euro, ολυμπιάδα, Eurovision) αναδύκνειουν ότι το σύστημα έχει μάθει πολλά, τόσο από τον εθνικοσοσιαλισμό όσο και από τον υπαρκτό σοσιαλισμό. Όλα με ένα τρόπο συντείνουν ώστε να μιλάμε για πολιτικές επιλογές. Επιλογές που φαίνεται να σχεδιάζονται ολοένα καλύτερα και συστηματικότερα. Από το μακροχρόνιο ντοπάρισμα των «αθλητών μας» (προετοιμασία) για την ολυμπιάδα μέχρι την

επιλογή κατάλληλων προπονητών και τραγουδιστών. Το σύνολο των μηχανισμών ιδεολογικής διαχείρισης έχει καταλάβει τη σημασία του να φτιάχνεις μεγάλα event. Έτσι οι εποχές εσωστρέφειας και μικροκομμωτικών αιμαμαχιών έχουν παρέλθει ανεπιστρεπτικά σε τέτοιου βεληνεκούς ζητήματα. Γιατί θεωρούνται απλώς κομβικά για την συναίεση.

Ακριβώς λόγω των παραπάνω θα ήταν λάθος να περιοριστούμε αποκλειστικά σε τετριμμένες ερμηνείες νάρκωσης του πληθυσμού, να εξοργιστούμε ακόμη μια φορά για τα συμπτώματα της μαζικής κουλτούρας ή την υποβάθμιση του επιπέδου της καλλιτεχνικής δημιουργίας. Η eurovision και τα υπόλοιπα ιδεολογικά υπερθεάματα θα ήταν λειψά αν αποτελούσαν μόνο μια εμπορευματοποιημένη αναψυχή. Συνιστούν κατά' εξοχήν μέσα χαλύβδωσης της εθνικής ομοψυχίας στον κόσμο του εμπορεύματος. Απλώνουν γέφυρες ανάμεσα στην λαϊκο-πανηγυρτζιδικη κουλτούρα και την πατρίδα. Έτσι τα σπάνε οι έλληνες. Παράγουν ιδεολογία, προσπαθώντας να ξεπεράσουν την στέρηση νοήματος και την υποτίμηση της ζωής με αμυντικές ιδεολογίες. Αμυντικές υπο την έννοια ότι παλινδρομούν στο παρελθόν μη έχοντας τίποτα καινούργιο να πουν. Η ντόπια των εθνικών επιτυχιών στη μπάλα, το τραγούδι και τις αθλοπαιδιές γενικότερα δημιουργούν μεταφυσικές συνενώσεις και συσπειρώσεις που η υλική τους έκφραση γίνεται εμφανής όταν λιντσάρονται μετανάστες. Δημοσιογραφικές αποκαλύψεις του τύπου «η μητέρα της έλενας παπαρίζου διάβασε την ελληνική σημαία στην εικόνα της παναγίας» διαμορφώνουν άποψη. Η eurovision είναι υπόθεση όλων, είναι εθνική υπόθεση. Ταυτόχρονα ελληνορθόδοξο πρωην αριστερο καλλιτέχνης (Σαββοπούλος) ξεσπαθώνουν ενοχλημένοι για τον παραγκωνισμό τους ως εθνικούς τραγουδοποιούς. Πιστεύουν ότι το ελαφρολαϊκό νεο -κίτσο δεν μπορεί να συνενώσει και να υπηρετήσει την πατρίδα όπως το ποιητικό τραγούδι. Ο κοινός τόπος και των δύο, πέρα από τη διαμάχη για τα σκήπτρα, είναι η προθυμία να μυθολογίσουν με λυρισμό για την πατρίδα. Μέλι έχει τελικά αυτή η πατρίδα; Το πιο πιθανό είναι να ανασύρεται για να δώσει μια αίσθηση συνοχής και συνέχειας στην κοινωνία των παρτάκηδων. Ιδιαίτερα σε εποχές που τα ζωνάρια σφίγγουν, πάντοτε φτιάχνονται οι όροι για το ξεπέραςμα της κρίσης με επιθετικούς σχηματισμούς εναντίον ανομολόγητων εχθρών στο όνομα μιας σάπιας ενότητας. Εν τέλει η αναβίωση του πατριωτικού αισθήματος τα τελευταία χρόνια συμπλέει με την αδυναμία του ναρκισσιστικού παραδείγματος της αποθέωσης του εαυτού (κοινός του ατομικισμού) καθώς συμβολίζει το ναυάγιο του καπιταλισμού σε επίπεδο νοήματος και οράματος ζωής. Η σωστική λέμβος του πατριωτισμού, ανασύρεται στην πρώτη γραμμή ύστερα από χρόνια ακινησίας... όχι τόσο με την προσδοκία να αντικρίσουν τη στεριά του προορισμού αλλά περισσότερο για να επιστρέψουν στο απάνεμο αλλά τελματωμένο σημείο της αναχώρησης.

μίμης

ΦΑΜΠΡΙΚΑ-ΥΦΑΝΕΤ